

Thực Hiện Ước Mơ

Contents

Thực Hiện Ước Mơ	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Người Bạn Mới Đến	3
3. Chương 3: Cậu Là Con Gái Sao???	4
4. Chương 4: Có Gì Đó Mờ Ám	5
5. Chương 5: Tra Hỏi	7
6. Chương 6: Vào Nhóm Chúng Tôi Được Không?	8
7. Chương 7: Thiên Tài Với Quá Khứ Đau Buồn	9
8. Chương 8: Thuyết Phục	11
9. Chương 9: Lễ Giáng Sinh	12
10. Chương 10: Sự Kiện Năm Mới	14
11. Chương 11: Trước Ngày Tham Gia Vòng Loại	16
12. Chương 12: Chuẩn Bị	18
13. Chương 13: Chúng Ta Đã Làm Được	19
14. Chương 14: Sự Cỗ! Mất Tích?!	21
15. Chương 15: Bất Ngờ	22
16. Chương 16: Tôi Sẽ Rời Khỏi Nhóm!	24
17. Chương 17: Chúng Ta Là Bạn Mà	25
18. Chương 18: Gia Đình (p1)	27
19. Chương 18-2: Gia Đình (p2)	28
20. Chương 19: Hộp Bảo	29
21. Chương 20: Con Đường Mới _ End	31

Thực Hiện Ước Mơ

Giới thiệu

Hoài Anh một cô nàng tomboy còn Đăng là một chàng tai đào hoa. Hai người họ cùng với Hằng, Linh, Cường, Thắng, N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-hien-uoc-mo>

1. Chương 1: Mở Đầu

Tôi tên là Đỗ Hoài Anh, 15 tuổi, giới tính nữ nhưng nhìn bề ngoài chẳng thấy chút nào giống con gái.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, tôi thức dậy và chạy thể dục quanh khu nhà trong 30 phút rồi ăn sáng và chuẩn bị đi học...đáng lẽ là thế...nhưng...

- Hoài Anh!!! Có dậy để đi học ngay không hả?? Hải Đăng nó đứng chờ ngoài cổng 30p rồi đấy!!(tiếng mẹ quát)

- Dạ...? *nhìn lên đồng, 7h05*...Trời đất, sao mẹ không gọi con dậy sớm???

- Tao gọi mày 5 lần 7 lượt mà mày có thèm dậy đâu!*cáu*

Tôi vội vàng bật dậy đánh răng, rửa mặt, thay quần áo rồi phi thẳng ra cổng. Nhìn thấy sắc mặt của “tên đó” đang cực kỳ khó chịu tiến đến gần

- Đây là lần thứ bao nhiêu bà để tôi đợi thế này rồi hả? *tức giận level max*

- Tôi bắt ông phải đợi à? Làm như là lỗi của tôi ý! “Vâng! Đây là tên cực kỳ đáng ghét, Trần Hải Đăng. Hắn là bạn từ bé của tôi nhà ngay cạnh nhau nhưng chưa bao giờ hợp ý nhau, một tên đào hoa, lẳng nhăng, chỉ thích ra lệnh cho người khác”

- Không phải lỗi của bà thì lỗi của ai? Con nhỏ nào phá xe đạp của tôi hả?

- Là tại ông làm rơi móc khoá Umaru-chan của tôi còn gì!

- Thôi không lằng nhằng nữa, đèo đi nhanh lên, muộn giờ học bây giờ.

- Lên xe! *cáu*

Cái tên heo này suốt ngày bắt tôi đèo đến trường, vụ này đã kéo dài được hai tháng rồi mà hắn không thèm mang xe đi sửa, tôi chỉ đạp gãy cái nan hoa bánh trước thôi mà. Cuối cùng cũng đến trường, vì phải đèo tên này nên mệt đứt hơi luôn

- Đi cắt xe đê, tôi lên lớp trước.

- Ông...!

- Nhanh lên đây, còn có 10 phút thôi, hehe! *đi*

- Tên đáng ghét!!! Sao mình lại là bạn của hắn ta chứ, bực mình quá. Á chết! Phải nhanh lên thôi, không kịp mất.

Tôi vội vàng cắt xe và phóng thật nhanh lên lớp. Vừa đến nơi thì chuông reo vào lớp, may thế.

- Yes! Kịp giờ! *hô to*

- Hahaha....! *cả lớp cười ầm lên*

- Hoài Anh, bà lại lập kỷ lục rồi, hahaha! (Thắng từ cuối lớp nói vọng lên)

- Đúng đúng, lần này chính xác 7h30 luôn! (Nhi cũng hòa theo trêu trọc)

- Đúng rồi, Hoài Anh trễ quá (cả lớp lại lần nữa hô lên)

- Mấy người được lắm! Thi cuối kỳ lần này nhất định tôi sẽ đánh bại tất cả! Nhớ đấy!

- Còn lâu, vị trí nhất khối là của tôi rồi. (Cường bình thản nói) - Chuẩn, cậu không đánh bại lớp trưởng đâu. (Hằng cũng nhất trí theo)

- Cả lớp ổn định, vào lớp rồi! *thầy giáo bước vào*

- Nghiêm! *lớp trưởng hô*

À quên, tôi chưa giới thiệu. Chúng tôi đã lập 1 nhóm nhạc có tên là FS, FS là chữ viết tắt của Freedom Sky. Thành viên của nhóm gồm có: Lớp trưởng lạnh lùng Nguyễn Mạnh Cường, lớp phó nghiêm khắc Vũ Thu Hằng, hoàng tử đào hoa Trần Hải Đăng, tiểu thư dịu dàng Lý Tiểu Linh, quán ca năng động Phạm Yến Nhi, thủ quỹ hòa đồng Hoàng Đức Thắng và tôi cô gái tomboy Đỗ Hoài Anh. Tất cả chúng tôi đến với nhau đều vì chung một niềm đam mê âm nhạc. Nhóm chúng tôi chỉ hoạt động hát ở trong trường thôi nên cũng chẳng có tiếng tăm gì.

- Ngày này, Hoài Anh, lúc này có mấy em lớp dưới đến tặng bà bánh kem tự làm này.*đưa*

- Ồ, may thế, tôi đang đói, cảm ơn bà nhé Nhi *nhận* À mà...tiết sau là tiết gì vậy?
- Thể dục. Giày của bà đâu?
- Sáng nay đi vội quá, quên rồi! Chắc ra chơi phải đi mượn.
- Ra có 5 phút làm sao mà đi kịp, ông giáo viên thể dục ghê lắm đấy!
- Chắc không sao đâu. Mà thôi học đi

CÒN TIẾP...

2. Chương 2: Người Bạn Mới Đến

reng reng reng

- Cuối cùng cũng ra chơi rồi, may quá! Tiết toán của ông thầy này chán kinh khủng, chỉ cần đọc sách cũng đủ để hiểu hết các công thức và phương trình mà _ Hoài Anh than thở
- Bà còn thời gian ngồi đây mà than vãn à? Đi mượn giày đi, vào lớp bây giờ _ Đăng giục Hoài Anh bằng giọng điệu khiêu khích làm nhỏ tức điên
- Là tại ai mà tôi quên mang giày hả?
- Nếu mà không có tôi thì bà đến kịp chắc
- Ông... sao tôi lại có một thằng bạn như ông chứ?
- Thôi thôi, tôi xin hai người, làm ơn hòa hợp với nhau một chút đi. Còn bà nữa Hoài Anh, mau đi mượn giày đi, sắp vào... *reng reng reng*...thế là xong, khỏi mượn giày _ Hằng đang hòa giải và nhắc cho Hoài Anh với Đăng thì chuông đã reo vào lớp
- “”Tôi rồi, kiểu này là bị phạt chắc rồi, tất cả là tại cái tên trời đánh kia, tức chết mất””. Đang miên man suy nghĩ thì có tiếng mở cửa lớp, tôi đã nghĩ là lần này chết chắc rồi nhưng... người bước vào không phải là giáo viên thể dục mà là cô chủ nhiệm kèm theo câu nói “Đổi giờ” làm cả lớp ngạc nhiên. Hôm nay chỉ có tiết tự học là gvcn quản thôi, mà đó cũng là tiết tôi thích nhất vì có thể dành thời gian học ngoại ngữ Nhật, Anh, Hàn, Trung, Pháp, Nga tôi chơi tất nhưng hình như...hôm nay không thể...vì
- Hôm nay có một bạn mới chuyển vào trường chúng ta, bạn ấy tên là Khánh, các em hay giúp đỡ bạn ấy nhé! _ cô giáo giới thiệu và ra hiệu cho người đang đứng ngoài cửa vào.
- *bước vào* Chào các bạn, tôi tên là Đặng Duy Khánh, từ nay tôi sẽ học ở đây, mong mọi người chỉ bảo.
- Được rồi, bây giờ là tiết tự học nên có em nào tự nguyện đưa bạn Khánh đi tham quan trường không? _ cô giáo nói với giọng điệu dò hỏi
- ... *im lặng*
- Để em! _ Hoài Anh xung phong trong khi cả lớp chẳng ai muốn đi
- Tsk! *nhăn mặt* “”Thôi rồi, máu lo chuyện bao đồng của nhỏ này dâng lên rồi, lại sắp có rắc rối đây”” _ Đăng tặc lưỡi nhăn nhó
- Tốt! Đăng sau Yến Nhi còn chỗ trống, em cất cặp vào chỗ rồi đi theo Hoài Anh nhé! _ cô giáo nói với Khánh.

Tôi không biết tên này thế nào nhưng ấn tượng đầu tiên của tôi về cậu ta là ‘trầm lặng’. Suốt cả thời gian thăm quan trường cậu ta chỉ ừ với gật, cuối cùng cậu ta cũng nói với tôi một câu lúc dừng lại xem phòng học nhạc “Trường này có đàn dương cầm lớn thật đấy” tôi nhìn cậu ta một lúc rồi nói “Cậu biết đánh dương cầm à?” Cậu ta ngập ngừng trả lời tôi “à...có biết...một chút...”. Eh?? Thì ra cậu ta cũng có chút thú vị đấy

chứ, để xem nào “Vậy cậu đánh thử một bản nhạc nào đó vui vui đi” cậu ta có vẻ lo lắng bảo “Nhưng...”, “Không nhưng nhì gì nữa, mau làm đi”

Cậu ta ngồi vào và bắt đầu chơi nhạc, âm thanh vang lên lúc nhanh lúc chậm, vui vẻ nhưng vương chút buồn bã như đang kể một câu chuyện từ vui mừng bỗng hóa thành bi kịch. Không gian bỗng nhiên trở nên nặng nề theo bản nhạc. Không nghĩ ngờ gì nữa, cậu ta quả thật rất thú vị.

Trong vô thức cứ hiện lên những hình ảnh kỳ lạ như tin vui, tai nạn, đám tang,... Đột nhiên giật mình cảm thấy một nỗi buồn, thất vọng, hối hận khôn tả. Những giọt nước mắt cứ thế rơi, tôi khóc, khóc rất nhiều. Tại sao một bản nhạc có thể khiến tôi có nhiều cảm xúc đến vậy? Sao có thể khiến người nghe cảm nhận sâu sắc đến vậy? Thật khó hiểu.

- Cậu...đã nghĩ gì...khi chơi...bản nhạc này...vậy? __ Hoài Anh vừa khóc nức vừa hỏi Khánh

- À, không, không có gì đâu, tôi chỉ nhớ lại vài chuyện thôi. Tôi không cố ý khiến cậu khóc đâu, xin lỗi! __ Khánh bối rối giải thích

- Tôi bảo cậu chơi...một bản nhạc...vui...thế mà cậu...đánh bản nhạc “vui” thế này à? __ Vừa khóc vừa cằn nhằn, không biết tả cái khuôn mặt của Hoài Anh lúc này thế nào nữa

- Tôi xin lỗi!

- Thôi thôi, đi về lớp cũng sắp hết tiết tự học rồi.

CÒN TIẾP...

3. Chương 3: Cậu Là Con Gái Sao???

Trên đường quay về lớp, tôi tranh thủ đi mượn giày nhưng vì vẫn còn vài phút nữa mới hết giờ nên phải sử dụng chiêu con ngoan trò giỏi để xin phép giáo viên đang dạy lớp đó.

- *ché độ lừa tình (bật)* Thưa cô, cô cho em xin vài phút được không ạ? Em có việc cần nhờ mấy em lớp này ạ__bằng khuôn mặt ‘soái ca’, Hoài Anh khiến cô giáo chết lặng vì cô nàng đẹp trai này

- Được, được. Em cứ tự nhiên! __mắt cô giáo biến thành hình trái tim và gật đầu đồng ý

- Hú! Mấy đứa ơi, đứa nào có giày cỡ 39 cho mượn chút!

- Đây đây, mượn của em này! __mấy đứa con gái thi nhau gọi

- Một người thôi, của em kia nhé *chỉ*

- Vâng! Đây ạ! *đem tới*

- *ghé sát, thì thầm* Để cảm ơn, trưa nay chị mời em ăn nhé!__nói xong Hoài Anh quay đi để lại cô bé lớp 8 mặt đỏ đến tận mang tai, đã thế còn quay lại suýt nhỏ một cái ra hiệu giữ bí mật khiến cô bé đã ngại còn ngại hơn

Xong tôi kéo Khánh một mạch về lớp, học hết buổi sáng đến giờ nghỉ trưa rồi chiều lại học và sau đó ra về. Thế là hết một ngày. Thực sự là rất chán, thật ra tôi chỉ đi học theo luật thôi chứ tôi đã có 1 bằng kinh tế và một bằng ngoại ngữ rồi. Bởi vì ở Việt Nam phải đi học theo độ tuổi nên bố đã đưa tôi ra nước ngoài 2 tháng hè và tôi đã lấy được bằng chứng nhận một cách dễ dàng nhưng tôi vẫn giữ bí mật với bạn bè.

Trường tôi đang học là một ngôi trường danh giá trong nước, ở đây chỉ có những người có IQ trên 150 và con nhà quyền lực mới có thể vào nhưng tỷ lệ con nhà giàu học ở đây chiếm đến 70%, 20% là nhờ thành tích năng khiếu, chỉ có 10% là có IQ > 150 thôi và tôi nằm trong số 10% đó. Trong nhóm FS thì Linh, Cường và Hằng nằm trong nhóm 70%, Thắng và Nhi nằm trong nhóm 20%, còn Đăng giống tôi.

Thôi không kể nữa, một ngày mới lại bắt đầu, vì chuyện hôm qua khiến tôi mệt mỏi nên hôm nay dậy rất sớm, khoảng 6h55. Thời tiết lạnh khiến cơ thể chẳng muốn chui ra khỏi chăn, dù gì cũng cuối tháng 11 rồi mà nhưng cuối cùng vẫn phải lết dậy vsen rồi đi học TT_TT.

- Ái chà, hôm nay dậy sớm thế! __vừa bước ra khỏi nhà thì tên đó đã khen đều Hoài Anh
- Liên quan đến ông à? Mới sáng sớm đã gây sự, hôm nay tôi không có tâm trạng cãi nhau với ông. __vẫn còn đang buồn ngủ nên Hoài Anh chẳng buồn cãi nhau với Đăng
- Tsk! Mất hứng. Đi! Hôm nay tôi đèo. __thấy nhỏ uể oải nên Đăng cũng không trêu nữa
- Ồ. Đi cẩn thận đấy, đừng phá xe tôi.
- Biết rồi, lên xe nhanh lên.

Đến trường thì tôi cũng tỉnh ngủ, mặc kệ tên kia đi cắt xe tôi chạy lên lớp trước. Và cái cảnh tượng quen thuộc lại hiện ra

- Ồ.....! __một tiếng ồ dài của cả lớp
- Lại sao nữa? __Hoài Anh cau có
- Bà uống nhầm thuốc à? Sao hôm nay đến sớm thế? __Nhi vừa nói vừa đưa tay lên chán Hoài Anh
- Đi sớm cũng có tội à?
- Không, không hề. Rất tốt, rất tốt mà. __Nhi căng thẳng
- Thế thì đừng nói nữa, tôi đi WC một lát.
- Ừm.

Tôi chạy đi WC tình cờ gặp Khánh cũng vừa từ trong đó ra. Tôi chào cậu ta một cái rồi định đi vào nhưng đột nhiên bị kéo lại

- Chờ đã, vệ sinh nam ở bên này mà! Sao cậu lại đi bên đó? __Khánh kéo tay áo Hoài Anh lại
- Thì tôi là nữ mà!
- Ừ... HẢ??? CẬU LÀ CON GÁI SAO??? __Khánh ngạc nhiên kêu lên
- Tất nhiên! Chẳng lẽ từ đầu tới giờ cậu nghĩ tôi là con trai?
- Nhưng sao cậu lại để tóc ngắn?
- Vương quá nên cắt đi thôi, nhưng mà...đẹp trai lắm đúng không? Haha!
- Thế còn cái quần này? Nữ sinh phải mặc váy mà
- Nghĩ gì vậy? Lạnh thế này mà đi mặc váy để chết cóng à với cả nó hở quá, tôi không thích. Thôi, đi giải quyết nỗi buồn cái đây! __Hoài Anh nói xong đi thẳng vào nhà vệ sinh

Uầy, tôi không ngờ cậu ta lại nghĩ tôi là con trai thật đấy. Nhưng thôi, mong ngày hôm nay trôi qua yên bình

.

4. Chương 4: Có Gì Đó Mờ Ám

Sau khi về lớp lại bắt đầu những tiết học chán phèo *reng reng reng...* tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ chưa là thứ tôi mong đợi cuối cùng cũng đến. Dạ dày biểu tình suốt từ tiết 3 tới giờ rồi, đói gần chết luôn

- Đi ăn cơm thôi! __vừa nói Hoài Anh vừa kéo cả lũ bạn đi
- Ồ, đi đi, tôi cũng đói gần chết rồi __Nhi ôm bụng kêu
- Nhanh lên, bọn tôi bỏ bà lại phía sau bây giờ! __Nhi mãi kêu la nên bị cả lũ bỏ lại làm Thắng phải quay lại giục
- Biết ời biết ời...

Thế là cả bọn vừa đi vừa nói chuyện, xuống đến căng tin thì lại một cảnh tượng quen thuộc xuất hiện. Haizz, cứ mỗi lần cả nhóm đến căng tin thì tất cả nam nữ, trai gái, lớp trên lớp dưới thi nhau hò hét thả tim(thính) cho bọn tôi. Vì chỉ hát trong trường nên hầu như cả trường đều là Fan của chúng tôi

- Anh Đăng đến đây ngồi cùng bọn em này! __một đứa con gái vậy gọi Đăng
- Ok, đợi anh tí! __Đăng vậy lại nhỏ đó và quay sang nói với bọn Hoài Anh -Thế nhá tôi đi ăn cùng mấy em kia đây, bye!
- Biến biến biến __Hoài Anh xua đuổi
- Linh, Hằng ơi! Đến ăn cùng bọn anh đi!!! __một top nam lớp 11 gọi (t/g: bạn đang thắc mắc vì sao lại có lớp 11 ở trường cấp 2? Bởi vì đây là trường liên thông từ lớp 6 đến lớp 12 đó)
- Cảm ơn các anh, bọn em sẽ ăn cùng bạn!! __Linh và Hằng đồng thanh nói
- Rồi rồi, ăn cơm thôi, tôi sắp đói chết rồi __Nhi kêu ca

Vừa ăn tôi vừa kể cho bọn nó nghe chuyện lúc sáng, nghe xong bọn nó phá lên cười ầm ĩ. Nhỏ Nhi nói “Haha, không ngờ cậu ta lại nghĩ bà là con trai đấy” Thắng cũng không kém cười ầm lên bảo “Cười chết mất, tên đó nghĩ gì lại nói bà là con trai, Ahaha...” Hằng cũng phán một câu “Còn nghĩ gì nữa, chứ không phải tại bà ý ăn mặc chả giống ai sao?” Linh cuối cùng cũng làm câu “Đúng đấy, Hoài Anh, bà cũng nên làm đẹp chút đi, không thì phí đời con gái lắm đó”.

Thật là, mấy người này không nói thì tôi có bảo mấy người cảm đâu. Tôi cũng biết là tôi không giống ai nhưng mà nó thành thói quen rồi. Bực mình quá, tôi đi đến nhà vệ sinh rửa mặt một chút, lúc đi ngang qua khu vườn hoa thì thấy Khánh đang ngồi viết viết cái gì đó, lúc tôi định đến hỏi thì bỗng nhiên có một người chạy đến chỗ Khánh rồi tỏ vẻ bất ngờ sau đó lại cười cười nói nói.

Thử hỏi có người mới chuyển trường lại có quan hệ thân thiết với học sinh trong trường như vậy? Tôi đến gần để nghe xem họ nói gì thì mới nhận ra người bên cạnh Khánh là Hải ở lớp 9-D, cũng mới chuyển đến hồi giữa tháng 3 năm ngoái, chúng tôi thỉnh thoảng cũng chơi bóng rổ cùng nhau nên có thể nói là quen biết. Nhưng đến gần hết mức có thể vẫn không nghe được cuộc trò chuyện của họ nên tôi đành bỏ cuộc và quay về canteen.

- Ê này, tôi vừa thấy tên Khánh nói chuyện gì đó với thằng Hải lớp D ý! __Hoài Anh kể lại
- Thì sao? Có liên quan gì đến bọn mình đâu? __Cường thắc mắc
- Thì không liên quan. Nhưng mà tôi thấy cậu ta có gì đó mờ ám lắm __Hoài Anh giải thích
- Mờ ám? Là sao? __từ nãy tới giờ thấy lũ bạn cười nói liên tục nên Đăng cũng không khỏi tò mò chạy đến hỏi
- Oái!!! Ông làm cái quái gì mà tự nhiên đứng sau lưng tôi thế? Chẳng phải ông đang thưởng thức bữa trưa cùng mấy em xinh tươi của ông sao? __bị Đăng bất ngờ xuất hiện phía sau làm Hoài Anh giật mình hét toáng lên
- Bà quan tâm mấy chuyện đó làm gì? Mau kể đi! __vốn định ra hỏi chuyện nhưng lại bị Hoài Anh chửi lia lịa nên Đăng cũng phát cáu
- Thế thì ông ngâm mồm vào!
- Rồi, mau nói!

- Là thế này. Hôm qua, ông bà còn nhớ lúc tôi dân Khánh đi tham quan về thì mắt tôi đỏ lừ không? Lúc ấy không phải do tôi ngập ngủ nhiều quá mà là do..... _Hoài Anh kể lại vụ nghe Khánh chơi piano hôm trước
- Có vụ này sao? _Cường hỏi
- Đúng!
- Vậy chỉ cần điều tra là rõ rồi. Manh mối đầu tiên và duy nhất của chúng ta chính là...Hải _Nhi phát biểu
- Được rồi, tôi bắt đầu nghĩ thấy mùi thú vị rồi đấy! _Thắng phán

5. Chương 5: Tra Hối

Thế là cả lũ bàn bạc với nhau, nói qua nói lại thì cuối cùng vẫn là tôi nghĩ kế hoạch. Cũng hay, trong giờ học không có việc gì làm thì ngồi nghĩ cách khiến cho thằng Hải phun hết những gì nó biết về Khánh.

Giờ ra chơi tiết đầu của buổi chiều, bọn nó không cần hỏi han gì đã đến chỗ tôi chìa tay ra sẵn sàng nhận kế hoạch ‘chiến đấu’. Thì thế mà, hiểu nhau quá rồi còn gì, không cần nói cũng biết tôi đã làm xong bản kế hoạch.

- Đây! *đưa*
- Wow! Bà giỏi thật đấy, mới đó đã viết xong rồi, lại còn mỗi người một tờ nữa chứ _Nhi tung hô Hoài Anh
- ” Thứ nhất, Hoài Anh(tôi) sẽ hack máy tính và tài khoản Facebook của đối tượng để lục lọi những tấm hình xấu nhất cũng như mọi thông tin liên quan, nếu không có hình nào xấu thì Nhi, bà hãy cắt chỉnh thật ‘hoàn mỹ’ cho tôi. Thứ hai, Cường, Thắng, Đăng thách đấu bóng rổ với đối tượng, đánh nhanh thắng nhanh và cược là người thắng sẽ được ra lệnh cho người thua một điều bất kỳ. Thứ ba, trưởng ban kỷ luật-Hằng hãy lôi những lỗi của đối tượng ra để đe dọa. Cuối cùng, nếu cả 3 nhiệm vụ trên không có hiệu quả thì Linh, bà phải sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng. Thế nào?” _Hoài Anh đọc một tràng tóm tắt nhiệm vụ của từng người.
- Nice! _cả bọn đồng thanh nói và giơ ngón cái lên “like” cho Hoài Anh
- Chi tiết tôi đã ghi trong tờ giấy của từng người, giờ ra chơi tiết 2 bắt đầu thực hiện. _Hoài Anh nói với giọng như đang ra lệnh
- Yes sir! _tất cả tuân lệnh không ý khiến vì dù sao Anh cũng là nhóm trưởng

Nói là ra chơi tiết 2 nhưng chỉ là chuẩn bị thôi. Tôi ngồi lôi cái laptop ra thả cả đồng virus vào máy tính của Hải (t/g: trưởng này mỗi người có một cái laptop riêng nhé) mà tên này cũng ngu kinh khủng, không có 1 phần mềm chặn virus nào trong máy tính của nó cả nên chưa đầy 2 phút rồi đã hoàn toàn điều khiển được laptop của Hải.

Về phần thách đấu của ba ông kia thì... Haizz~ tất nhiên là một mình Thắng đi thách đấu rồi, còn hai ông tướng vừa kiêu vừa chảnh(chó) kia thì còn lâu mới hạ mình đi thách người khác. Tsk! Mà thôi kệ, không chấp làm gì hai người đấy.

[Sáng hôm sau-phòng thể chất-giờ thể dục chung của 9-A và 9-D]

- Títttttt!(tiếng còi trọng tài) Trận đấu bắt đầu, 3 on 3, đội nào ghi được 5 quả trước sẽ thắng. Start!!
- _thầy thể dục nổi tiếng nghiêm khắc được mời làm trọng tài trong trận đấu này.

...

...

- Títttttt! Trận đấu kết thúc, 5-3, đội lớp 9-A thắng! __tiếng còi lần nữa vang lên kèm theo tiếng thầy thể dục
- Thế là tất cả đã làm xong kế hoạch, chỉ còn bước cuối cùng sẽ thực hiện vào giờ nghỉ trưa-tra hởi. Giờ ăn trưa, Hải đang yên vị ngồi ăn ngon lành thì bị bọn tôi chạy đến vây quanh.
- Ông biết đây là cái gì không? __người cất tiếng nói đầu tiên chính là Hoài Anh. Vừa nói vừa chìa ra mấy tấm ảnh
- NÀ NÍÍÍ?? Sao bà lại có mấy cái này??? __Hải shock nặng khi nhìn thấy mấy tấm hình, ngay cả lũ bạn thân của Hoài Anh cũng phải há hốc
- *ghé tai, thì thầm* Bà ác thật đấy Hoài Anh, ảnh này mà bà cũng lôi ra được. __Đặng ghé lại thì thầm với Hoài Anh
- Khai mau, ông có quan hệ gì với Khánh? __lờ đi lời nói của Đặng và tiếp tục hỏi
- S-sao tôi phải nói với mấy người?__Hải lúng túng
- Vậy ông có tin... __Hoài Anh giơ tấm hình lên lấy hơi chuẩn bị hô lớn thì
- Thôi, thôi... tôi nói là được chứ gì.
- Hehe, thế mới ngoan!-“Tôi chưa cả lời cái cá cược thắng bóng rổ ra thì cậu ta đã bị dụ rồi, dễ thế” __Hoài Anh có vẻ hài lòng và nghĩ thầm trong bụng
- Chúng tôi là hàng xóm cũ! __Hải hô lên
- ...Hả? Thế thôi à? __Cả lũ đơ một lúc rồi hỏi lại
- Chẳng phải bà hỏi bọn tôi có quan hệ gì sao? __thấy bọn họ ngơ ngác thì thắc mắc hỏi lại
- Thì...
- Thôi nhá, tôi còn ăn, bye! __Hải giật lại mấy tấm ảnh rồi chạy sang bàn khác
- .

6. Chương 6: Vào Nhóm Chúng Tôi Được Không?

Bọn nó quay sang tôi nhìn với ánh mắt hình viên đạn, tên mặt in rõ chữ “vô dụng”. Tôi có làm gì sai đâu chứ, ai mà ngờ tên đó lại trả lời như vậy.

- *Chế độ cún con(bật)* Xin lỗi mờ~! Tôi đâu có để ý câu hỏi đó đâu~! __ánh mắt rưng rưng như sắp khóc cùng với lời nói nũng nịu của Hoài Anh
- Đẹp cái màn diễn của bà đi, nó quá vô dụng với bọn tôi rồi!!! __cả lũ đồng thanh hét vào mặt chú cún(giả) kia
- Oa~, mấy người quá đáng lắm~, có phải mình tôi làm vụ này đâu? Mấy người còn chẳng nói câu nào cơ mà~ __Hoài Anh cần nhẫn
- ... __nói đến đây cả đám á khẩu hết. Thì đúng mà, có đứa mào nói giúp một câu đâu

Cuối cùng, tất cả đi ăn cơm rồi quay về lớp. Ngồi nói chuyện với nhau một lát thì tôi chợt nhớ ra là sắp đến sự kiện Giáng Sinh của trường. Sự kiện giáng sinh được tổ chức hằng năm ở trường chúng tôi, các trường ở Việt Nam không quan tâm tới việc này nhưng trường của chúng tôi thì khác. Noravel School được biết đến là một ngôi trường thuộc cấp quốc tế, những học sinh danh giá ở đây thường là dòng dõi quý tộc nước ngoài hoặc là người lai nên lễ Giáng Sinh đối với họ là rất bình thường. Vào dịp tổ chức sự kiện này, trường

chúng tôi sẽ có những tiết mục như: ca hát, diễn kịch, tiệc buffe, khiêu vũ, thi catwalk, v v.m m... Nhân dịp này tôi phải rủ bọn nó tham gia biểu diễn mới được.

- Ê này, mấy người muốn tham gia biểu diễn vào hôm Giáng sinh không? __Hoài Anh cất tiếng hỏi
 - Ừ nhỉ, sắp đến Giáng Sinh rồi. __Linh hưởng ứng
 - Chơi luôn đề, lâu lắm không hát hò gì. __Đăng nói
 - Gì mà lâu lắm? Vừa hôm qua ông ở nhà tôi hát ầm ầm mà! __Hoài Anh lập tức phản bác
 - Hát karaoke khác với biểu diễn trên sân khấu chứ. __Đăng nuốt cơn tức vào bụng rồi bình tĩnh nói
 - Khác gì đâu, đăng nào chả là hát. __Hoài Anh lập tức đối lại
 - Bà...
 - Thôi thôi, một ngày không cãi nhau thì hai người không nuốt nổi cơm à? __Nhi im lặng nãy nhảy vào ngăn cản
 - Tại tên đó/nhỏ đó chứ! __cả hai chỉ vào nhau mà quát
 - Hai người có thôi đi ngay không? Bây giờ phải nghĩ xem sẽ dùng bài hát nào cho tiết mục của chúng ta này! __Cường cuối cùng cũng không chịu được mà thét lên. Thật bó tay với họ luôn
 - ... Tôi cũng chịu, để tối nay tôi về tìm vậy...__Hoài Anh bắn khoăn
- Mãi nói chuyện mà không để ý đến Khánh ngồi sau Nhi đã nghe hết cuộc trò chuyện (t/g: Thứ tự bàn là hàng 3 dãy 1 Hoài Anh, hàng 4 dãy 1 Nhi, hàng 5 dãy 1 Khánh. Tất cả đang tụ tập ngồi quanh chỗ của Hoài Anh), rồi Khánh mò cái gì đó ở trong balo ra và mang tới chỗ chúng tôi
- Xin lỗi...nếu không phiền...các cậu có thể dùng cái này của tôi...tôi vẫn chưa viết lời! __Khánh bước đến và chìa ra vài tờ giấy
 - Đây...không phải là... __Nhận mấy tờ giấy, Đăng ngạc nhiên
 - Đúng, đây là những bản nhạc do tôi sáng tác __Khánh dường như đã hiểu ý của Đăng nên đã khẳng định
 - ... __tất cả mắt chữ A mồm chữ O không nói nên lời
 - Chỗ này chủ yếu là những bản nhạc nhẹ, chỉ có 2 bản nhạc sôi động một chút. Các cậu cứ từ từ xem, tôi đi trước. __nói rồi Khánh quay bước đi
 - Chờ...*Reng reng reng*... __Hoài Anh đang có ý định gọi Khánh nói cái gì đó thì chuông vào lớp đã reo
- Haizz, chuông vào học sao mà chọn đúng lúc tôi định nói một điều quan trọng thì lại reo chứ. Đành phải chờ hết tiết này thôi. Trong giờ, tôi ngồi viết thư hỏi ý kiến từng người trong FS và nhận lại là những mảnh giấy ghi chữ “Oke”. Hết giờ, chúng tôi nhìn nhau gật một cái rồi chạy ra vây quanh chỗ Khánh
- Ông, vào nhóm chúng tôi được không? __Hoài Anh không nhẹ cũng không mạnh đặt tay xuống bàn Khánh hỏi
 - .

7. Chương 7: Thiên Tài Với Quá Khứ Đau Buồn

- Nhóm gì? __Khánh ngược lên hỏi lại Hoài Anh
- Nhóm nhạc của chúng tôi, FS. __Cường trả lời thay
- Không! __nói đến đây tự nhiên mặt Khánh biến sắc trở nên u ám và nặng nề

- Tại sao? __Hoài Anh cảm thấy thối mác với lời nói và biểu cảm của Khánh
- Không phải việc của các cậu, tóm lại là tôi không chấp nhận vụ này, oke? __nói rồi Khánh đứng dậy xách balo rời khỏi lớp
- Sau đó, Khánh không quay lại lớp nữa, thầy bảo là Khánh mệt nên xin phép về trước. Tan học, chúng tôi lại chạy đến chỗ Hải để hỏi lần nữa
- Chờ đã!! __Đặng cùng bọn Hoài Anh từ đằng sau gọi Hải lại
- Hửm? Lại có chuyện gì nữa? Tôi nói rồi mà, đừng nói là mấy người vẫn còn ảnh của tôi nhá? __Hải quay người lại thấy bọn Hoài Anh lại có linh cảm xấu
- Hết ảnh rồi nhưng mà tôi có chuyện muốn hỏi về Khánh. __Đặng dừng lại và nói
- Sao tôi phải nói với mấy người? __cười thầm trong bụng rồi Hải vênh mặt lên nói
- Vì ông thua vụ cá cược! __Cường xen vào nói
- Mấy người...thì ra mấy người đã tính kế hết rồi. __Hải bực tức
- Tất nhiên! __Thắng nhảy vào
- Vậy ruốt cuộc thì các ông muốn gì?
- Đương nhiên là ông phải giải thích cho bọn tôi biết tại sao Khánh lại từ chối vào nhóm nhạc của chúng tôi rồi. __Hoài Anh đứng này giờ mới lên tiếng
- Đây là lần cuối nhá
- Được!
- Vào khoảng thời gian này năm ngoái, đã có một chuyện tương tự xảy ra với Khánh...

{ Tháng 11, trong một ngày lạnh giá. Khánh đang ngồi ở công viên ngâm nga bài hát mới viết, giọng hát của cậu vang khắp công viên, tình cờ người quản lý của nhóm nhạc thiếu niên nổi tiếng đi ngang, nghe thấy bài hát mới lạ hòa cùng giọng hát vui vẻ khiến cô hiếu kỳ đứng lại nghe. Sau khi nghe hết, cô nảy ra một ý tưởng

"Này chàng trai nhỏ, em có muốn tham gia nhóm The Fire không?"

"The Fire? Chẳng phải nhóm nhạc mới nổi đó sao? Mà chị là ai?"-Khánh ngược lên hỏi

"Chị là Quỳnh, quản lý của nhóm nhạc đó. Bài hát em vừa hát do ai sáng tác vậy?"-vừa chìa tấm danh thiếp ra chị Quỳnh vừa hỏi lại Khánh

"Là em mới sáng tác ạ."-nhận danh thiếp từ tay chị Quỳnh rồi Khánh trả lời

"Wow, thật sao? Vậy em đồng ý gia nhập nhóm The Fire nhé"

"Thật không ạ? Em thực sự được tham gia vào nhóm và đi diễn sao?"

"Tất nhiên rồi, thế bao giờ em suy nghĩ xong thì gọi cho chị nhé! Bây giờ chị có việc bận rồi, tạm biệt"-sực nhớ ra là đang bận, chị Quỳnh nhanh chóng chào tạm biệt Khánh và chạy đi

Tự vả vào mặt mình một cái bóp đau điếng Khánh mới chắc chắn đây không phải giấc mơ và ngay lập tức gọi điện thông báo cho bố mẹ rồi phóng một mạch về nhà. Lan-chị của Khánh, lấy xe máy đưa cậu đi mua đồ ăn về liên hoan. Dừng trước một cửa hàng tiện lợi, Khánh xuống xe đi vào mua còn chị Lan ngồi trên xe chờ ở ngoài nhưng vừa vào trong chưa đầy 10 giây thì...*UỶNH*, một tiếng động lớn khiến cậu giật mình quay người lại, trước mắt cậu bây giờ là...

"CHỊIIIIIIII!!!"-không tin được vào mắt mình nữa, chị cậu, khắp người toàn máu cùng với chiếc xe máy nát bét vì bị cái ô tô 10 tấn tông vào

"..."-Lan không hề động đậy hay trả lời

"Chị! Chị sao thế? Mau tỉnh lại đi!!!"-thấy chị mình không có động tĩnh gì Khánh hoảng hốt kêu lên

Thấy tiếng động lớn, người dân xung quanh cũng chạy ra xem có chuyện gì nên đã có người gọi cấp cứu nhưng khi đến bệnh viện thì tìm Lan đã ngừng đập. Cuối cùng, ngày vui của Khánh đã biến thành ngày kinh khủng nhất cuộc đời cậu. Cậu cứ tự trách mình, tự đổ hết lỗi cho bản thân rằng vì cậu mà chị cậu chết, nếu cậu không nói với chị tin đó thì chị đã không bị xe đâm vào,... mặc cho bố mẹ có khuyên nhủ thế nào thì Khánh vẫn dần vật bản thân và bắt đầu sống khép kín. Từ một con người vui vẻ hòa đồng đã biến thành một con người trầm cảm, khó tính và ít nói.}

CÒN TIẾP...

8. Chương 8: Thuyết Phục

- Cuối cùng Khánh quá sốc vì nhìn thấy chị Lan chết ngay trước mắt mình, cậu ấy cũng ít viết nhạc hơn, mà nếu viết thì cũng toàn là nhạc buồn..._Hải kể

Khi nghe xong câu chuyện, cả lũ đứa nào cũng rơm rớm nước mắt. Còn tên Cường máu lạnh thì khuôn mặt biến sắc, lửa cháy bùng bùng bởi vì hoàn cảnh của Khánh còn chưa bằng 1 phần hoàn cảnh nhà ổng, chắc là ổng đang tức giận vì thấy Khánh quá yếu đuối nếu ổng mà cũng như thế thì chắc bây giờ không đứng ở đây được đâu.

Sau hôm đó, Khánh nghỉ học suốt một tuần liền, chúng tôi cũng không biết lý do vì sao cậu ta lại nghỉ nhưng theo lời Hải kể thì thời gian này có lẽ đang là giỗ đầu của chị Lan. Một tuần sau cậu ta lại đi học bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

- Ông ra ngoài với tôi một lát!_Cường vừa đến đã lôi Khánh đi

- G-Gì Vậy?_Khánh còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo đi

—Vườn Hoa—

- Này! Bỏ ra!_tức lên vì bị kéo ra đến tận đây, Khánh quát lên rồi giựt tay ra

- Tôi có chuyện muốn nói với ông._Cường thả ra và nói

- C-Ch-Chuyện gì chứ? Nếu là chuyện vào nhóm thì tôi không đồng ý đâu.

- Ông không đồng chỉ vì chuyện của chị ông sao?_Cường lập tức vào thẳng vấn đề

- Đúng vậy *nói nhỏ*. Nhưng sao cậu biết chuyện đó_Khánh nói nhỏ

- Biết từ đâu có quan trọng không? Ông cứ như thế này thì chị ông vui chắc? Ông nghĩ như thế này thì chị ông sẽ tha lỗi cho ông? Ông đã giết chị ấy sao? Ông cho cái ô tô đó đâm vào chị ấy sao?

-...

- Không phải đúng không? Vậy thì tại sao ông phải sống như vậy chứ? Tôi chắc chắn chị ông cũng không muốn em của mình sống như thế này đâu!_Cường thuyết phục

- Đúng vậy! Tôi cũng đâu có muốn sống như thế này đâu, nhưng nếu tôi không nói cho chị ấy biết thì đâu đến nỗi bị tai nạn!_Khánh bỗng dưng quát lên

- Không đâu, chị Lan không hề trách ông đâu._Hải từ chỗ khuất đứng nghe nãy giờ mới bước ra

- Hải? Sao ông biết?

- Trước khi bị đâm vào, chị ấy đã gọi điện thông báo cho tôi. Dù bị đâm bất ngờ nhưng trước khi bất tỉnh, chị ấy đã nói “Chúc mừng em...giỏi lắm”

-... _Khánh không nói gì cả, nước mắt cứ thế tuôn rơi trên khuôn mặt tĩnh lặng đó

Tôi với bọn Đăng, Linh, Hằng, Nhi, Thắng thấy tò mò nên đã đi theo sau Cường với Khánh và nghe thấy toàn bộ cuộc trò chuyện. Không phải là chúng tôi không biết hoàn cảnh của Cường, ông ý thấy bức xúc với Khánh là chuyện đương nhiên thôi. Đang nghĩ ngang nghĩ dọc thì Đăng cất tiếng phá tan dòng suy nghĩ của tôi

- Hế...Tôi nghĩ ra cách để dụ Khánh vào nhóm mình rồi!

- Cách gì vậy?_Thắng hỏi

- Đợi đến giờ nghỉ trưa sẽ biết. Hắc hắc!

Trước khi đến giờ nghỉ trưa thì là tiết sinh hoạt lớp vì hôm nay là thứ 7 rồi mà. Chán cực luôn, hết tổ trưởng, nhóm trưởng lại đến lớp trưởng lên bảng báo cáo tình hình học tập của lớp, cuối cùng thì ủy viên văn nghệ của lớp đứng dậy nói “Lớp chúng ta sẽ tham gia diễn kịch”

- Hả???_Cả lớp đồng thanh

- Sao mọi năm không tham gia mà năm nay lại tham gia?_Trâm hỏi lớn

- Đúng đó... tự nhiên lại tham gia làm gì?_Đạt kêu ca

- Việc đó...năm nay mỗi lớp phải tham gia diễn một vở kịch chủ đề tự chọn_Huyền ủy viên bối rối giải thích

- Vậy thì đành phải làm thôi! Hoài Anh, bà làm đạo diễn đi!_Cường hô

- WTF? Sao lại là tôi?_Hoài Anh cau có

- Có ai thích hợp với việc này hơn bà đâu? Còn nữa, Ngọc, bà viết kịch bản. Hiếu, ông quản lý phần đạo cụ. Về phần diễn viên thì bốc thăm sau, oke?_Cường giao phó

- Tuân lệnh, lớp trưởng!_cả lớp răm rắp nghe theo

- Được rồi, thứ hai tuần sau phải có kịch bản và chắc chắn đủ vai diễn cho cả lớp.

- Oke!_Ngọc hô lên

—Giờ nghỉ trưa—

- Thế nào? Ông bình tĩnh lại chưa?_Đăng hỏi Khánh

- Cũng tạm...

- Thế ông đã suy nghĩ về việc vào nhóm chúng tôi chưa?_Đăng hỏi tiếp

- Tôi chưa suy nghĩ gì cả._Khánh thẳng thừng nói

- Vậy thế này nhá. Chúng tôi sẽ dùng bài hát của ông để biểu diễn vào lễ giáng sinh, nếu ông cảm thấy nó hay hơn bản nhạc đơn trên giấy của ông thì ông sẽ gia nhập nhóm tôi chứ?

- Được thôi, để xem mấy người có thể làm gì!

t/g: Từ chương sau sẽ là Khánh dẫn chuyện nhé!

CÒN TIẾP...

9. Chương 9: Lễ Giáng Sinh

Xin chào, tôi là Đặng Duy Khánh, từ bây giờ tôi sẽ kể tiếp câu chuyện này, mong các bạn hãy ủng hộ. Tôi đã cá với Đăng và những người trong FS rằng nếu họ làm bài hát của tôi hay hơn thì tôi sẽ tham gia vào FS. Từ giờ đến giáng sinh còn 3 tuần nữa, cả trường đang bận rộn chuẩn bị các tiết mục, trang trí,...Nói là chuẩn bị chứ học sinh trong trường này có phải làm cái gì đâu, tất cả đều để cho thợ riêng của gia đình làm.

Lớp 9-A chúng tôi diễn vở kịch Cô Bé Bán Diêm phiên bản tình yêu, nói thật là thành viên của lớp này ai cũng có tài lẻ. Kịch bản của Ngọc phải gọi là hoàn hảo. Hoài Anh dù là giỏi ca hát và thể thao nhưng điều khiến mọi người cũng rất tốt, chỉnh sửa những lỗi diễn và biểu cảm của các bạn. Nhưng sao tôi lại đen thế không biết, bốc ngay phải vai chính...cô bé bán diêm luôn.

- Tôi...có ý kiến..._Khánh nhìn lá thăm trên tay mà mặt tái mét

- Sao? Ý kiến gì?_Cường hỏi lại

- Tôi muốn đổi vai diễn!

- Ông bốc vào vai gì?

-...nữ...chính..._Khánh hạ giọng thấp hết mức có thể nhưng ôi..

- Hahahahahaha....._cả lớp cười ầm lên, cả cô giáo cũng không kìm nổi mà cười lên

- C-Cười cái gì chứ!_Khánh xấu hổ quá

- Không thể được, ngay từ đầu đã nói là bốc thăm công bằng, không được lựa chọn._Cường vừa nhếch môi cười vừa nói

- Hả????

Bỏ qua vụ vai chính này đi, sao tôi phải nói chứ. Họ tận dụng các bản nhạc của tôi làm nhạc nền cho vở kịch và chọn riêng một bản để làm bài hát kết thúc cũng là tiết mục của FS. Thời gian dành cho lễ giáng sinh còn 1 tuần nữa, cả lớp hầu như đã thuộc hết kịch bản và diễn rất tốt, mặc dù có những người chỉ cần đi lại hoặc đứng một chỗ (kiểu vai quần chúng ý). Phong cảnh trường cũng bắt đầu thay đổi, ngày lễ càng đến gần ngôi trường càng thêm lộng lẫy. Cuối cùng thì, ngày này cũng tới...

Vừa tới cổng trường, đập vào mắt tôi là cây thông khổng lồ đặt giữa sân đã được trang trí lộng lẫy, những hàng cây cảnh treo chuông lung linh, còn học sinh thì... không một người nào mặc đồng phục trừ tôi, tất cả đều mặc váy dạ hội và đồ vest. Vừa bước vào lớp, tự nhiên tôi bị cả lũ con trai lôi đi đến phòng dụng cụ, bây giờ trước mắt tôi là cái gì đây? Một căn phòng bình thường chỉ để dụng cụ thể thao thì giờ lại ngang với một shop thời trang thượng lưu, có rất nhiều loại quần áo đắt tiền.

- Sao lại đưa tôi đến đây?_Khánh ngạc nhiên hỏi

- Còn sao nữa, ông có phải đến từ thế giới loài người không đấy? Không thấy mình lạc lõng trong bộ đồng phục này à? Mau thay đồ đi!_một cậu bạn trong đám đó nói, là Hiếu-người được Cường giao nhiệm vụ quản lý phần đạo cụ

- Nhưng tôi không có đủ tiền để mua mấy bộ đồ này đâu_Khánh băn khoăn

- *phụt* Hahahaha!_cả lũ đó cười ầm lên

- Cứ mặc đi, cậu không cần phải trả tiền đâu, đây là của trường cung cấp mà, hehe!_Đặng từ bên trong bước ra với bộ đồ sang trọng

- Th-Thật á?

- Tất nhiên rồi!_tất cả đồng thanh

-...Được rồi.

- Đừng mặc váy vội nhá, còn phải đợi lễ khai mạc đã, ahihi!_Hiếu nói thầm rồi kéo tất cả ra ngoài

- Ông...!_Khánh vừa tức vừa xấu hổ nhưng chẳng làm gì được

Thế là tôi chọn đại một bộ mặc rồi đi ra thì mới ngỡ ra...NÓ TỔ CHỨC Ở CHỖ NÀO??? NGHĩ qua nghĩ lại thì tôi đoán là chỉ có phòng thể chất mới đủ rộng để tổ chức vụ này thôi, dù gì thì nó rộng tới mức học sinh cả trường(6-12) đứng còn thừa một nửa. Đang đi đến đó thì tôi chạm mặt một hotboy...à không hotgirl...cũng không phải. Nhìn kỹ lại thì

- Hoài Anh?_Khánh thốt lên

- Hử? Có chuyện gì?_thấy có người gọi, Hoài Anh quay lại
- Là bà thật hả?
- Giê? Không là tôi thì là ai? Nhìn sốc quá hả?_Hoài Anh cúi
- À không, tôi không có ý đó. Nhưng sao bà lại mặc bộ đồ này? Tôi tưởng nữ phải mặc váy cơ mà?
- Thì thế, nhưng mà tôi là trường hợp ngoại lệ. Ông nghĩ với cái mặt này thì mặc váy hợp chắc? Với cả, đây cũng là đồ của trường mà, tôi chỉ phối lại theo phong cách của tôi thôi._Hoài Anh giải thích
- Ồ, đi thôi!
- ừm

Vở diễn của chúng tôi là tiết mục gần cuối nhưng hình như học sinh của trường rất mong đợi nó. Vậy là nó diễn ra rất suôn sẻ, tôi chỉ đợi đến phần kết của FS thôi. Thời khắc ấy cuối cùng cũng đến, tiết mục của FS...

CÒN TIẾP...

10. Chương 10: Sự Kiện Năm Mới

Bản nhạc kết thúc bắt đầu, cô bé bán diêm(tôi) cùng với anh chàng thiếu gia đẹp trai(Lan) đứng trên sân khấu chuẩn bị khiêu vũ, đèn sân khấu tắt đi trong vòng 30 giây để mọi người mang nhạc cụ lên. Nhạc nền bắt đầu chỉ có mỗi tiếng chuông tuần lộc, tiếp theo là tiếng piano của Đăng, tiếng violin của Hằng, trống lắc của Nhi, cajon của Thắng, guitar của Hoài Anh và Cường. Tất cả hòa cùng hòa quyện với giọng hát của Linh. Vì bài hát được làm lại theo phong cách Thái Lan nên càng tới cuối nó càng sôi động, khi tất cả cùng cất giọng hát thì cũng chính là lúc tất cả những nhân vật trong vở kịch bước ra sân khấu cùng nhảy và khiêu vũ rồi kết thúc màn diễn. Tầm màn sân khấu hạ xuống, chỉ vài giây sau, tiếng hò hét bắt đầu vang lên, cả nam lẫn nữ la hét ầm ầm như vừa được xem một màn trình diễn của ban nhạc nổi tiếng. Trong khi đó, ở bên trong cánh gà

- Yeah!!! Thành công tốt đẹp!!!_cả lớp 9-A vui mừng hô lên
- Lần này có công lớn nhất chính là đạo diễn Hoài Anh và biên kịch tiểu Ngọc của chúng ta!_Cường phát biểu
- Không phải! Có công lớn nhất chính là FS của lớp mình!_ Ngọc phủ nhận công lao
- Đúng đó. FS tuyệt vời!!!_Cả lớp tung hô
- Nhưng mà nhé, đừng quên công lao của hai diễn viên chính của chúng ta, Duy Khánh và Ngọc Lan!_cô chủ nhiệm nhắc nhở
- Vâng!_đồng thanh
- Được rồi, tất cả mau thay đồ rồi quay lại hàng của lớp mình đi._cô giáo nói tiếp
- Vâng!

Tôi đang đi theo sau cả lớp đi về chỗ thì bị Hoài Anh kéo tay đi ra vườn hoa. Đăng cùng mọi người trong FS đều có mặt ở đó.

- Có chuyện gì vậy?_Khánh bối rối
- Ông quên thật hay là đang giả nai đây?_Đăng tra hỏi
- T-tôi biết cái gì đâu_Khánh bắt đầu đánh trống lảng
- Vậy ông thấy tiết mục của chúng tôi thế nào?_Cường hỏi

- Wow, nó thật sự rất tuyệt đó. Rất vui vẻ, khác hẳn với giai điệu mà tôi viết. Hơn nữa, mọi người có vẻ rất là thích nó...Chết!_Khánh xả một tràng ra đến lúc nhận ra thì mới bịt mồm lại

- Hế, vậy coi như cậu đã chấp nhận chúng tôi rồi chứ nhỉ?_Đặng cười nham hiểm nói

- Không, không có...

- Còn chối cái gì nữa. Chào mừng ông đến với FS, thành viên mới!_Hoài Anh chặn họng Khánh và tuyên bố

- N-Này!

- Chào mừng ông!!!_đồng thanh

- Quyết định vậy đi, tối nay đến nhà tôi liên hoan rồi đi chơi Giáng Sinh nhá?_Hoài Anh đề nghị

- Oke!!!_đồng thanh tập 2

Thôi đành chấp nhận vậy, dù gì cũng đã hứa rồi mà. Lần này chắc là tôi sẽ cẩn thận hơn. Quay trở lại phòng thể chất thì đã đến phần thi catwalk rồi, cứ tưởng là vụ này sẽ ít người tham gia, ai ngờ hơn một nửa trường tham gia lận. Sau đó lại là tiệc khiêu vũ và Buffe, được một bữa no nê luôn. Kết thúc buổi lễ đó thì cũng đã 3h chiều rồi, thế mà cái lũ lớp tôi còn lôi nhau đi karaoke nữa chứ

—Hành lang tầng 8 quán Karaoke—

- “Alo, mẹ ạ”

- “Ừ, có chuyện gì mà con về muộn vậy Khánh?”

- “Hôm nay có lẽ con không về nhà đâu mẹ, mẹ mang quần áo đến quán karaoke S hộ con. Con đi chơi giáng sinh với bạn”

- “Được được, mẹ mang đến ngày. Cuối cùng con cũng mở lòng mình lại rồi, mẹ mừng quá”

- “Mẹ, mẹ khóc đấy à. Con không sao mà, mẹ đừng lo nữa”

- “Ừm...thôi nhé, để mẹ mang đồ đến cho con”

- “Vâng” *tút tut tut*

—Phòng 802, quán karaoke—

- Ủa, ông vừa đi đâu về vậy?_Hoài Anh thấy Khánh từ cửa bước vào nên tò mò hỏi

- À, không có gì đâu. Tôi chỉ gọi điện thông báo với gia đình thôi.

- Ờ...mà này, rủ bọn thằng Đặng chuẩn về trước đi!

- Đi đâu?_Khánh không hiểu

- Chậc! Trả phải lúc trưa đã quyết định tối nay đến nhà tôi liên hoan hay sao? Đi thôi!

Thế là cả lũ lén lén chuẩn trước, xuống đến cửa quán thì mẹ tôi cũng vừa lúc mang quần áo đến cho tôi

- À mà, các người không định thay quần áo à?_Khánh tò mò

- Có chứ! Trên đường đến nhà Hoài Anh thì ghé vào siêu thị mua vài bộ là được mà!_Hằng nói

- Lấy tiền ở đâu mà trả?

- Haha, ông không biết cái lũ này toàn là cô cậu ảm nhà đại gia à?_Hoài Anh vừa cười vừa chỉ vào lũ bạn nói

- Thôi thôi, đi nhanh lên!_Cường giục

—Nhà của Hoài Anh—

- Con về rồi đây!

- Hú, em về rồi à?...Chào mấy đứa, lâu rồi không gặp!__An chạy ra

- Anh An? Anh về lúc nào thế?__cả đám đồng thanh trừ Khánh

- Vừa lúc thôi. Mà mấy đứa có thêm bạn mới rồi à? *ngó sang* Em tên gì vậy?__trả lời bọn nó xong An quay sang hỏi Khánh

- Dạ, em tên là Khánh. Rất vui được gặp anh!__Khánh lễ phép cúi đầu chào hỏi

- Rất vui được gặp em, anh là An, anh trai của Hoài Anh mới từ bên Nhật về__An cũng vui vẻ chào lại

- Đi lên trên thôi!__Hoài Anh gọi

- Ừ. Cho bọn cháu xin phép!__đồng thanh

Cả lũ lôi nhau lên phòng Hoài Anh. Trời đất, phòng của nhỏ treo toàn là ảnh Anime, đã thế còn rộng thênh thang nữa chứ. Đang mãi quan sát căn phòng thì Hoài Anh nói một câu khiến cả lũ giật mình

- Chúng ta sẽ tham gia Sự Kiện Năm Mới!

CÒN TIẾP...

11. Chương 11: Trước Ngày Tham Gia Vòng Loại

- Sự Kiện Năm Mới???__cả đám há hốc mồm ngạc nhiên

- Đúng vậy. Hội âm nhạc mà chúng ta tham gia trên Facebook vừa đăng sự kiện âm nhạc năm mới. Cuộc thi dành cho những nhóm nhạc từ 6 người trở lên, có 3 vòng loại, 1 vòng bán kết và 1 vòng chung kết. Phần thưởng cho giải nhất là 150 triệu và được debut ở BFB Entertainment, giải nhì là 80 triệu và được debut ở ST Entertainment, giải ba là 50 triệu cùng với hợp đồng quảng cáo nhạc cụ 12 tháng. 18/01 sẽ diễn ra vòng loại đầu tiên, hạn đăng ký là từ 25/12 đến 31/12. Thế nào? Muốn tham gia không?__Hoài Anh kể một loạt thể lệ cuộc thi ra và hỏi

- Chơi luôn đề! Giành lấy giải nhất về nào!__Thắng hô

- Đúng đấy, đăng ký đi, chúng ta cùng giành giải nhất về cho nhóm mình!__Linh phát biểu

- Oke, cứ quyết định vậy đi. Nhưng mà hôm nay phải quẩy cho đã đã. Mọi người đi tắm đi, nam tắm tầng một, nữ tắm tầng hai nhé!__thấy phản ứng của mọi người rất tốt nên Hoài Anh cũng vui theo

- Yes sir!__đồng thanh

Và rồi 4 thằng con trai chúng tôi xuống dưới nhà, mẹ của Hoài Anh cũng đã chuẩn bị bồn tắm sẵn cho chúng tôi. Sau một hồi tranh cãi với chủ đề “Ai tắm trước” thì cuối cùng cả bốn cũng chọn cách rất công bằng để chia lượt, đó là oẳn tù tì. Sau màn tắm rửa, cả lũ lôi nhau ra cửa hàng tiện lợi mua một đồng đồ ăn về lấp đầy cái bụng rồi lại rủ nhau đi dạo phố

- Đi đâu tiếp bây giờ?__Nhi hỏi

- Gần 12 giờ rồi đấy, đến nhà thờ xem chút đi!__Hằng đề nghị

- Ừ, đi xem nhà thờ xong rồi đến chỗ cây thông khổng lồ ở trung tâm thành phố chơi đèn sáng luôn!__Thắng đồng tình

Nói là làm luôn. Mấy ông bà đó kéo tôi chạy qua chạy lại suốt từ 23h44 đến tận 3h sáng hôm sau mới thả về nhà. Vì là giáng sinh nên các trung tâm trò chơi mở cửa suốt đêm, lúc bọn tôi vào một trung tâm trò chơi là khoảng 1h15 sáng. Không biết bọn họ lấy sức ở đâu mà vẫn tỉnh táo để chơi tất tần tật các game ở trong đó, mất tôi thì cứ díp lại vì buồn ngủ, còn mấy người đó thì cứ kéo tôi qua hết chỗ này tới chỗ khác. Đột nhiên tôi bị tạt nước vào mặt, lạnh cóng khiến tỉnh cả ngủ

- Hahahaha...!_cả đám cười ầm ỹ
 - Khánh! Đầu óc ông đang để chỗ nào vậy? Ông mà không né là bọn tôi bắn hết vào người ông đấy!_Hoài Anh vừa cười lẫn lóc vừa nói
 - Oái! Sao người tôi ướt thế này?_Khánh bất ngờ thốt lên
 - Ông vừa rơi từ trên giàn xuống đấy à? Chúng ta đang chơi bắn súng nước đấy!_Thắng từ đằng chỗ nắp hồ lớn (t/g: Đang chơi bắn súng nước nên tất nhiên phải nắp đi rồi ^^)
 - Hả??? Bắn súng nước? Vào cái mùa này á? Bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi?
 - 15 tuổi!_cả đám đồng thanh trả lời như thể chơi trò này là một chuyện rất bình thường
 - ...cạn lời..._Khánh chán nản phun ra hai chữ
 - Vậy thôi, không chơi trò này nữa. Đi chụp hình nhóm đi!_Linh rủ rê
 - Nhưng mà, các người làm quần áo tôi ướt hết rồi, lạnh chết đi được!
 - Yên tâm, bọn tôi có mua cho ông một bộ ở siêu thị lúc chiều rồi, tôi để trong balo của tôi này, mang vào nhà vệ sinh thay đi!_Cường bình thản nói
 - Ồ, vậy cảm ơn!
- Sau cái vụ chụp hình đó thì tôi về nhà đánh một giấc đến tận 10h sáng mới dậy. Đang chuẩn bị ăn trưa thì... *Touku hanareta basho ni iruto kimo...* tiếng chuông điện thoại vang lên, khi mở lên lại
- “ĐẶNG DUY KHÁNH!!! KHÔNG CẦN BIẾT ÔNG LÀM NHƯ THẾ NÀO NHƯNG NGAY SÁNG MAI ÔNG PHẢI CÓ MỘT BẢN NHẠC MỚI VÀ THẬT VUI NHỘN CHO TÔI!!!” *tút tut tut...*_Hoài Anh xả một tràng qua điện thoại rồi tắt luôn
 - Cái gì??? Khoan! Chờ đã..._Hoài Anh tắt máy trước khi Khánh kịp phản ứng nên Khánh chẳng làm gì được
 - Có chuyện gì vậy con?_Mẹ Khánh hỏi
 - A, không có gì đâu ạ. Chỉ là một cuộc gọi của bạn con thôi._Khánh trả lời mẹ với ánh mắt che giấu
 - Ừ, vậy thôi, con ăn cơm đi. Bố mẹ có chút việc nên ra ngoài đây, có lẽ tối nay không ăn cơm ở nhà đâu, con cứ nấu ăn trước đi nhé.
 - Vâng!
- Trời ạ, tự nhiên bảo tôi sáng tác thì làm sao có ý tưởng được cơ chứ. Thôi cứ ăn cơm trước đã. Ăn xong, tôi dọn dẹp rồi đi vào phòng, bắt giắc nhìn vào mấy bức ảnh chụp ở đêm hôm qua thì bỗng một giai điệu hiện lên trong đầu tôi. Không chần chừ, tôi lập tức lấy sổ tay sáng tác ghi vào. Rồi cứ thế, những nốt nhạc lần lượt tuôn ra, một bản nhạc hoàn hảo! Lâu lắm rồi tôi mới viết ra một bản nhạc như thế này.
- Sáng hôm sau, tôi cẩn thận để bản nhạc vào balo rồi mới đi học. Khi tôi đưa cho Hoài Anh thì nhỏ không nói không rằng đưa luôn cho Đăng
- Ông xem trước đi!
 - Wow, hay đấy! Thêm một đoạn rap vào khúc giữa nữa là oke._Đăng tán thưởng
 - Ừ, tôi cũng nghĩ vậy._Cường đứng cạnh Đăng lên tiếng
 - Nhưng sao ông chưa viết lời?_Đăng thắc mắc
 - Làm sao mà có thể làm nhanh vậy chứ? Tôi vừa mới hoàn thành bài hát này tối hôm qua thôi đấy._Khánh cầu nhàu
 - Cũng được, để lát nữa viết lời sau, bây giờ học đi đã._Cường nói
- CÒN TIẾP...

12. Chương 12: Chuẩn Bị

—Giờ nghỉ trưa—Canteen—

Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Tất cả ánh mắt đều hướng về chúng tôi, chính xác là hướng về tôi bằng ánh mắt nghi ngờ. Bỗng có một đám người kéo đến chặn đường chúng tôi

- Akiko~ tên kia là ai vậy?_Một cô gái trong đám cất lời

- Ai?_Hoài Anh hỏi lại

- Thì cái người đang đi đằng sau mọi người nhìn lạ hoắc ý?_cô gái đó vừa nói vừa chỉ vào Khánh

- À, xin giới thiệu với mọi người, đây là thành viên mới của nhóm FS, Đặng Duy Khánh!_Hoài Anh nói lớn

- Thành viên mới???_tất cả những người đang ở căng tin trừ FS ngạc nhiên thốt lên

- Đúng! Đây chính là nhạc sĩ kiêm hòa ca của nhóm. Bài hát hôm giáng sinh của FS chính là do cậu ấy sáng tác!_Đặng đình chính

- Đúng rồi!! Đây chẳng phải người đóng vai Cô Bé Bán Diêm của lớp 9-A sao!_Một chàng trai trong đám người kia lên tiếng

*xôn xao*thì thầm*ồn ào*

- Bạn ơi, cho mình xin chữ ký được không? Bạn đóng cô bé bán diêm đẹp lắm đó, mình hâm mộ bạn lắm luôn!_một cô gái khác chạy đến chỗ Khánh

- Mình nữa, mình nữa. Mình cứ nghĩ là gái lớp 9-A xinh thế, ai ngờ bạn lại là con trai. Cho mình xin chữ ký đi!_đột nhiên cả trai cả gái xúm lại hỏi xin chữ ký Khánh rồi rít

Thật sự thì tôi không biết phải xử lý tình huống này ra sao nữa. Chỉ trong vòng một ngày, tin tức FS có thành viên mới đã lan truyền khắp trường, CLB báo chí cũng đăng một loạt những bài báo về tôi như: Cô bé bán diêm là thành viên mới; Chàng trai giả gái hot nhất Noravel; Đặng Duy Khánh có xuất xứ như thế nào;... Haizz, lại còn có cái CLB Fan của FS gì đó suốt ngày rình mò chụp ảnh tôi nữa chứ, đúng là một ngày khủng hoảng.

- Từ mai mọi người mang cơm trưa từ nhà đi rồi lên tầng thượng ăn, đến khi nào vụ này dịu xuống thì thôi!_Hoài Anh ra lệnh

- Oke!!!_tất cả đồng thanh

- Chắc! Bây giờ chỉ còn cách này thôi_Hằng chán nản

- Vậy thôi, bye nhé!!_Cường, Linh, Hằng bước lên ô tô

- Bye, bọn tôi cũng về đây!_Hoài Anh và Đặng cũng trèo lên xe đạp đèo nhau về

- Bye... mà hai người cũng đi bộ về à?_Khánh quay sang hỏi Nhi và Thắng

- Ừ!!_đồng thanh

- Vậy thì về cùng đi!

- Ờ. Mà điều kiện chuyển trường của ông là gì vậy?_Nhi hỏi

- Để xem...chắc là nhờ năng khiếu._Khánh nghĩ ngợi rồi trả lời

- Thấy chưa, tôi bảo mà._Thắng bĩu môi nói với Nhi

Vậy là ba đứa cứ nói nói cười cười đi đến từng ngã ba lại tạm biệt một đứa, cuối cùng còn một mình tôi về nhà. Sống ở thành phố bận rộn thật đấy, lúc nào xe cộ cũng đầy đường, phố xá tấp nập đông vui, nhưng không khí lại bụi bặm. Đi bộ thấy bụi quá, hay là từ mai tôi đi xe đạp đến trường nhỉ.

Hôm sau, tôi dậy sớm làm đồ ăn trưa rồi đi đến trường bằng cái xe đạp điện của chị. Thực ra thì tôi có hai người chị, chị Lân là chị cả, còn một người nữa đang học đại học nên không có nhà. Từ lúc bị Cường “thông não” thì tôi cũng đỡ hơn rất nhiều rồi, mẹ tôi cũng bớt lo lắng cho tôi. Thôi không nói về việc này nữa, trở lại vấn đề chính, tôi đang quành xe vào nhà xe thì *UỖNH*

- Em xin lỗi cô, em không nhìn đường!...Chị Mai? Sao chị lại ở đây?_Khánh đang rối rít xin lỗi thì bất ngờ thốt lên

-Ồ, Khánh à, cứ tưởng ai chứ._Mai đứng dậy xoa xoa đầu gối

-Chị trả lời câu hỏi của em đi đã, sao chị lại ở đây!

-Chẹp, thằng này ăn nói với giáo viên như thế à? Từ bây giờ chị mày là giáo viên thực tập ở đây, biết chưa!_Mai vừa nói vừa lấy ngón tay chọt vào trán Khánh

Vâng! Đây là chị gái thứ hai của tôi. Sao lại gặp ở đây cơ chứ. Tôi vội chạy xe đi vào rồi lên lớp. Giờ ăn trưa, cả lũ kéo nhau lên lên sân thượng để ăn cơm

- Tôi vào thẳng vấn đề luôn. Để chuẩn bị cho vòng loại, chúng ta cần gửi một bản thu âm của chúng ta, một bức ảnh chụp nhóm và thông tin của các thành viên. Tất cả tôi đều đã làm xong rồi, còn về phần bài hát để dự thi, tôi sẽ phân công thế này: Nhi chơi Cajon, Thắng chơi trống Drum, tôi dùng guitar điện, Cường và Linh chơi guitar thường, Hằng không dùng violin nữa mà dùng trống lắc để đệm âm, Đăng đánh piano, Khánh hát chính. Oke?_Hoài Anh giao nhiệm vụ

- Oke!!!_đồng thanh

- Từ giờ đến vòng loại chỉ còn hơn 2 tuần nữa thôi nên hãy cố gắng làm cho tốt nhé!_thấy mọi người vui vẻ nên Hoài Anh cổ vũ thêm

-Ừm. Giành giải nhất về thôi nào!!_tất cả đồng thanh hô lên

CÒN TIẾP...

13. Chương 13: Chúng Ta Đã Làm Được

Để chuẩn bị cho vòng loại, các thí sinh được quyền sử dụng phòng tập và dụng cụ thu âm phối khí của ban tổ chức. Cứ sau giờ học là chúng tôi lại tới đó tập cho đến tận 9 giờ tối và ăn cơm tại đó

- Hế! Đây không phải là nhóm trẻ tuổi nhất cuộc thi này sao? Chăm chỉ quá nhỉ?_một chàng trai chạc tuổi 17-18 đi ngang chỗ nhóm FS đang ngồi ăn hỏi giọng kích dục

- Này Minh! Ông để ý bọn nhóc đó làm gì, đi ăn thôi. Bọn nó chẳng làm được thể thống gì đâu!_cô gái cùng vài người khác gọi Minh

-Ồ ờ.

-..._FS ngồi im nãy giờ không nói gì

- Bọn quái nào vậy?_Cường lên tiếng

- Là một nhóm nhạc khác cũng tham gia cuộc thi!_Hoài Anh nói

- Ai chả biết. Bọn nó có cần vênh váo thế không._Đăng cau có

- Đó là chuyện bình thường ở ngành này mà. Hơn nữa, những nhóm tham gia cuộc thi này đều từ 18 tuổi trở lên và có nhiều kinh nghiệm. Nhóm mình vừa bị coi là kém cỏi vừa bị coi là ăn chơi vì chúng ta vẫn đang cuối cấp 2._Hoài Anh giải thích

- Cái gì???_đồng thanh

- Nói chúng ta ăn chơi? Nhóm bọn nó là nhóm quái gì, tài cang gì mà dám nói nhóm mình như thế?_Nhi cũng không nhin nổi mà hét lên

- Nhóm họ tên là Huyết Lệ, gồm 6 thành viên. Người vừa đi qua bọn mình là thành viên thứ nhất Dương Minh, người gọi Dương Minh đi là nhóm trưởng của Huyết Lệ tên là Vy, những người còn lại là Khải, Uyên, Hàn và Mạnh. Bọn họ đã có một số thành tích nổi bật trong vài cuộc thi và cũng đi diễn ở một vài nơi tuy không nổi tiếng cho lắm. Cuộc thi lần này là cơ hội lớn của họ._lại một lần nữa Hoài Anh nói một loạt

- Chậc! Hoài Anh, những lúc như thế này nhìn bà giống một sách lắm đấy biết không hả?_Đặng lắc đầu than thở

- Bà làm kiểu gì mà cái gì cũng biết thế?_Nhi thắc mắc

- Tôi mới đọc hết thông tin của các thí sinh tham gia cuộc thi lúc trưa nay._Hoài Anh bình thản nói

- Bà nhớ hết tên và mặt dù chỉ xem qua một lần sao?_Khánh ngạc nhiên

- Ông không biết à? IQ của bà lên đến 205 đấy!_Hằng kể

- WTF? 205? Bình thường cao lắm chỉ đến 170 thôi mà. Thật không thể tin nổi._há hốc mồm

- Học sinh của Noravel chỉ có 3 loại. Thứ nhất là có gia thế. Thứ hai là có tài lẻ. Thứ ba là cực kỳ thông minh. Bây giờ ông thông nào chưa?_Cường hỏi

- Rồi rồi...

Thật hả trời, IQ 205/300 luôn á? Thôi không quan tâm nữa. Hai tuần trôi qua rất nhanh chóng, ngày mai sẽ diễn ra vòng loại đầu tiên. Tối nay là lần luyện tập cuối cùng. Chẳng biết tại sao mà các nhóm khác cứ dăm re nhóm tôi. Kỳ thị? Coi thường? Chả biết nữa.

—Hôm sau—

Nhóm tôi được xếp phần biểu diễn cuối cùng. Tất cả đã bàn bạc xong kế hoạch trước khi lên sân khấu

- Sau đây là phần thi cuối cùng của ngày hôm nay, Freedom Sky với ca khúc Đêm Giao Thừa Vui Vẻ!!!_tiếng của MC

Tiếng vỗ tay yếu ớt vang lên. Khán giả có vẻ chán nản sau các màn trình diễn. Những không sao, bởi vì bây giờ tôi rất tin tưởng bọn họ, những người bạn của tôi.

Âm điệu đầu tiên vang lên từ piano của Đặng, cảm tưởng như rất buồn chán nhưng càng về sau tiếng đàn càng nhanh và hòa vào nhịp điệu của các nhạc cụ khác. Tôi cất giọng hát lên câu ca đầu tiên, sau đó từng người cùng hát lên. Âm nhạc cùng tiếng hát của chúng tôi hòa vào nhau, nhịp điệu vui tươi, hài hước như đang kể lại đêm giáng sinh hôm ấy vậy. Khiến những khán giả đang chán nản cũng phải cười lên và nhún người theo từng nốt nhạc sôi động hấp dẫn ấy. Kết thúc màn biểu diễn, MC còn chưa kịp bước lên sân khấu thì tiếng hò hét và tiếng vỗ tay đã vang lên, khán giả vui vẻ cổ vũ và khen ngợi chúng tôi

- Vâng! Đó là một màn trình diễn tuyệt vời thưa quý vị! Một màn trình diễn vô cùng sôi động của FS. Các bạn đã hoàn thành phần thi của mình rất xuất sắc. Vòng thi hôm nay kết thúc tại đây, kết quả sẽ được thông báo trên trang hội ở Facebook. Xin chào và hẹn gặp lại!_MC nói

—Hai ngày sau, tại Noravel—

- Nay mọi người, có tin vui, có tin vui!_Hoài Anh vừa chạy vào lớp vừa hô to

- Tin gì? Tin gì? Có kết quả rồi à?_Nhi sốt sắng hỏi

- Biggo! Sáng sớm hôm nay, tôi có lên Facebook kiểm tra tin tức thì thấy thông báo kết quả cuộc thi. Chúng ta đã qua vòng loại, không những thế, chúng ta còn được tuyển thẳng vào vòng chung kết!_Hoài Anh kể

- Thật sao? Tốt quá!_Thắng hô

- Chờ chút! Cái “tuyển thẳng” vào không phải hơi lạ sao? Chúng ta phải thi từng vòng một mà?_Đặng xoa cằm thắc mắc

- Quan tâm làm cái gì chứ! Quan trọng bây giờ chính là... CHÚNG ĐÃ LÀM ĐƯỢC RỒI!!!_Nhi sung sướng hô lên

..

CÒN TIẾP...

14. Chương 14: Sự Cố! Mất Tích?!

[Trong khi đó,tại một quán cafe ở trung tâm thành phố, có một nhóm người đang ngồi bàn tán. Vâng, họ chính là nhóm Huyết Lệ. Và, chủ đề bàn tán của họ chính là FS]

- Tại sao lũ nhóc đó lại được tuyển thẳng vào vòng chung kết chứ? Tiết mục của chúng ta hoàn hảo hơn rất nhiều mà (t/g: bà đang ảo tưởng sức mạnh á!) __Vy cau

- Chỉ là lũ “trẻ trâu” miệng còn hôi sữa mà dám vượt mặt chúng ta thì cũng không phải dạng vừa đâu.__Minh nói

- Hứ! Vượt mặt? Cuộc thi lần này là cơ hội của chúng ta, tuyệt đối không thể để bọn chúng vượt mặt!_Uyên tiếp lời

- À này, tao có thằng đệ cũng học ở trường của bọn nhóc đó, để tao nhờ nó giúp vài việc.__Mạnh đề nghị

- Đúng rồi, mấy hôm trước, ở phòng ăn tối, tao thấy con nhóc này có vẻ lơ ngơ, hay là bảo thằng đệ của mày làm cho nó biết mất vào ngày diễn ra vòng chung kết nhỉ_Hàn vừa nói vừa đưa hình chụp ở điện thoại lên trước mặt Mạnh

- Hê, tao gửi tin nhắn cho nó rồi

[Quay trở lại với nhóm bạn của chúng ta]

Chúng tôi vui mừng cười đùa đến mức không cả để ý đến tiếng chuông vào học. Thầy giáo lại gần quát chúng tôi thì mới giật mình quay về chỗ. Không biết vì sao tôi cảm thấy những tiết học trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã đến giờ nghỉ trưa rồi.

- Dù chúng ta được tuyển thẳng nhưng vẫn phải chuẩn bị thật kỹ, không được chủ quan.__Hoài Anh nhắc nhở

- Đúng vậy, từ giờ đến vòng chung kết còn 15 ngày nữa, chúng ta cùng cố gắng nào!_Nhi hưởng ứng

- Khánh, lần này lại phải nhờ ông rồi!_Hoài Anh quay sang nói ớiKHanhs

- Không cần lo, tôi làm xong rồi đây.__Khánh lấy từ trong túi quần 1 tờ giấy vui vẻ đưa cho Hoài Anh

- Wow~! Good job!_cả đám đồng loạt tặng cho Khánh 1 like

Tuy bề ngoài của Hoài Anh khiến nhiều người hiểu nhầm là một con người ăn chơi nhưng lại là người rất có trách nhiệm. Lúc đầu tôi còn thắc mắc tại sao lại cho một người như vậy làm nhóm trưởng, bây giờ thì tôi đã hiểu sao mọi người lại tin tưởng nhờ. Hoài Anh hoàn hảo về mọi mặt từ thể thao, học tập cho đến những việc như chăm sóc người khác, nấu ăn và làm việc. Những buổi tập ở trường thì Hoài Anh đều nấu những bữa ăn cân bằng dinh dưỡng cho chúng tôi, điều đó làm tăng nhiệt huyết của mọi người. Vòng chung kết đến rất nhanh, chúng tôi rất hài lòng về phần chuẩn bị nên không lo lắng gì.

- Yeah! Lần này chúng ta biểu diễn thứ 3, số đẹp, không phải đợi tới cuối rồi.__Hoài Anh hớn hờ

- Nhưng còn 30 phút nữa cuộc thi mới bắt đầu, đi ăn sáng chút đã!_Đăng nói

- Ừ, lúc sáng đi vội quá nên chưa kịp ăn, bụng tôi đang gào thét đây!_Hoài Anh kêu

- Tôi cũng thế!!_Nhi và Thắng đồng thanh

- A, tôi có làm chút sandwich, mấy người có muốn ăn không?_Khánh mở balo lấy hộp sandwich khổng lồ ra

- Có chứ có chứ!_Hoài Anh vẫy đuôi vui mừng

- Ê Khánh! Ông bảo chỗ này là “một chút” á?! Chỗ này 10 người mới ăn hết đấy!_Đăng kinh ngạc

- 10 người cơ á? một mình tôi cũng ăn hết được ấy chứ._Khánh thản nhiên

- Oa~! Ngon quá! Ông nấu ăn ngon thế này sao lại không giúp tôi nấu ăn cho mọi người lúc luyện tập chứ?_Hoài Anh vừa khen vừa cần nhand

- Gì? Bà có bảo tôi giúp bà đâu!

-...Thôi. Ăn xong thì mọi người đi thay trang phục biểu diễn và makeup rồi tập chung tại phòng chờ nhé!_Hoài Anh nhắc nhở

- Oke!!_đồng thanh

Cả lũ tùm tùm lại ăn sandwich rồi chia nhau ra đi thay đồ. Sau 45 phút tính cả thời gian ăn uống và makeup thì tất cả tập chung lại ở phòng chờ

- Mọi người đến hết rồi, còn Linh đâu? Sao không thấy vậy?_Hoài Anh thắc mắc

- Chắc là bà ý đi WC ý mà, lát nữa sẽ về thôi!_Hằng đáp lại

— 15 phút sau —

- Chết rồi, sắp đến lượt chúng ta rồi, sao Linh vẫn chưa quay lại? Mọi người chia ra tìm mau lên, tôi sẽ nói với MC đổi phần thi của chúng ta xuống cuối._Đăng cuống lên

- Ủ!_đồng thanh

Một lúc sau chúng tôi quay trở lại. Thấy biểu cảm trên mặt mọi người có vẻ như không ai tìm ra Linh. Bổng Nhi nói:

- Có người bảo là thấy Linh đi ra chỗ máy bán nước tự động nhưng không thấy quay lại. Chẳng lẽ...Linh mất tích rồi?

CÒN TIẾP...

15. Chương 15: Bất Ngờ

[Trong thời gian những thành viên trong FS đang rối rít tìm kiếm. Chúng ta hãy quay trở lại vài phút trước khi Linh biến mất]

- Thôi chết! Mình không có xu. Đổi ở đâu được nhỉ?_Linh mở túi xách ra thì giật mình

- Em đang tìm chỗ đổi xu hả? Hình như đằng kia có kìa!_một thanh niên lạ mặt bước tới chỗ Linh

- Đâu ạ?_Linh nhìn theo hướng người đó chỉ

- Để anh dẫn em đi!

[Linh đi theo người đó lòng vòng mãi đến lúc tới một căn phòng đằng sau hội trường thì bị kéo vào bên trong rồi đóng sập cửa khóa lại]

- Anh làm cái gì vậy?_Linh ngạc nhiên kêu lên

- Tiểu Linh à, tôi fan cuồng của em đấy!Chúng ta học cùng trường mà em lại chẳng bao giờ để ý đến tôi cả. Sao chúng ta không vui vẻ cùng nhau chút nhỉ? Hehe!_mỗi câu nói anh ta lại bước đến gần Linh một chút

- Chậc! Tôi rất vui vì anh hâm mộ tôi, nhưng có lẽ anh phải tìm hiểu kỹ về tôi trước khi làm thế này với tôi chứ_ánh mắt của Linh bỗng trở nên sắc bén

...

[Trở về với hiện tại]

- Nếu bà ý bị bắt cóc thì không phải lo cái gì nữa rồi! Tôi chỉ sợ bà ý đi lạc thôi._Hoài Anh thở phào nhẹ nhõm

- Ờ ờ. Khỏi phải lo!_cả lũ đồng thanh trừ Khánh

- Này! Bạn của mấy người mất tích mà mấy người lại bình thản thế là sao?_thấy mọi người có vẻ không lo lắng gì làm Khánh bực mình

- Xời, đợi lát nữa ông sẽ biết!_Hằng thanh thoi

Mấy người này bị sao vậy? Bạn mình bị bắt cóc mà thản nhiên như không có chuyện gì. Mà “đợi lát nữa” là sao chứ. Bực mình quá. Mấy người không tìm thì tôi tìm

- Ế! Từ đã! Tôi đã bảo là không phải lo mà._Khánh đang định đi thì bị Hoài Anh kéo lại

- Không phải cái g...

- Xin lỗi vì đã để mọi người chờ lâu. Tôi về rồi đây!_Linh trở lại và ngắt lời của Khánh

- Ờ, về rồi hả?_Hằng nhếch mép hỏi Linh

- Bà lôi động vật quý hiếm ở đâu về thế?_Thắng xen vào

- À, hần ta nói mình là fan cuồng của tôi rồi định làm chuyện mờ ám với tôi nên tôi dạy dỗ hần một chút ấy mà._Linh nhẹ nhàng nói

- Hả đây là con người á? Bị bà làm cho biến dạng tới mức này. Chẹp! Anh ta thật là đen đui._Nhi lắc đầu

- Chờ chút! Vụ này là sao? Tôi không hiểu cái gì cả!_Khánh bối rối

- Là thế này. Từ nhỏ, Linh đã quá ngây thơ đến mức lúc nào cũng bị lừa một cách dễ dàng nên bố bà đã nhờ Hoài Anh dạy võ cho bà ý. Bây giờ trình độ của bà ý phải nói là sánh ngang với các bậc thầy._Đăng giải thích

- Linh mà ngang với bậc thầy thì Hoài Anh thế nào?_Khánh thắc mắc

- Ừm thì...có lẽ trên thế giới này chỉ có anh An mới có thể đánh bại Hoài Anh._Đăng nói tiếp

- Thật hả??? Hoài Anh, còn có chuyện gì bà không thể làm không?_Khánh ngạc nhiên

- Làm bố!_Hoài Anh thản nhiên phun ra một câu

- Phì....hahahaha.....!_Cả đám lẫn ra cười vì câu nói của Hoài Anh, còn Khánh cứ đơ ra

- Ông bắt ngờ quá hả? Bình thường thôi mà, bởi vì bố tôi là ông trùm thế giới ngầm nên tôi có võ là việc bắt buộc thôi_Hoài Anh kể

-...Ồ!

- Và giờ...*quay sang*...chúng ta còn 10 phút trước khi lên sân khấu, trói tên này lại và thẩm vấn bằng mọi phương pháp._Hoài Anh ra lệnh

- Yes sir!!!_đồng thanh

- Rồi, đã xong. Tất cả cuộc hội thoại đều đã được ghi lại để làm bằng chứng. Bây giờ thì lên sân khấu thôi nào!_Hoài Anh

- Fight!!!_đồng thanh

CÒN TIẾP...

16. Chương 16: Tôi Sẽ Rời Khỏi Nhóm!

Vì đây là vòng chung kết nên sẽ được quay trực tiếp lên TV. Máy quay được đặt xung quanh sân khấu, khán giả thì đông gấp đôi lần trước, những kênh truyền hình nổi tiếng đều góp mặt. Tôi không ngờ là nó quy mô lớn tới vậy.

Chúng tôi bước lên sân khấu với tràng pháo tay nồng nhiệt. Có vẻ khán giả rất háo hức với màn trình diễn của chúng tôi.

[Màn trình diễn của FS trong vòng này còn sôi động và tuyệt vời hơn cả vòng loại. Không những thế, với những khuôn mặt “trao xinh gái đẹp” trời cho của họ đã khiến khán giả hò hét điên cuồng. Có một số người mang máy quay cá nhân đến quay rồi đăng lên Youtube, ngay lập tức thu hút hàng triệu lượt xem. Kết thúc phần thi chỉ trong 5 phút mà số fan của họ đã tăng đến con số không tưởng, 17,250 triệu fan chỉ với 5 phút ngắn ngủi.]

Tiết mục của chúng tôi kết thúc trong tiếng hò reo không. Họ cứ hô “FS, FS, FS,...” liên tục. Trong lòng tôi, có lẽ mọi người trong nhóm cũng vậy, có một vui mừng và hạnh phúc không hề nhỏ. Giám khảo rất phấn khởi khen ngợi chúng tôi và chỉ cho chúng tôi những điểm khuyết cần chú ý. Sau đó thì tất cả giải lao để chờ giám khảo và ban tổ chức trao đổi chấm thi.

- Vâng thưa quý vị, sau đây chính là phần được mong chờ nhất, kết quả của cuộc thi!!!_MC bước lên sân khấu và thân bí nói

Vỗ tay

- Quán quân của chúng ta chính là...*đưa mắt nhìn*...Xin chúc mừng FS! Các bạn là nhóm nhạc xuất sắc nhất của cuộc thi này!_MC hô lớn

- *Vỗ tay* Hú...ú! FS! FS! FS!..._khán giả phía dưới hò reo tung hô liên tục

- Tiếp theo, Á quân chính là nhóm nhạc nữ xinh đẹp Nyoko! *Vỗ tay* Họ chính là những cô gái đầy triển vọng. Và cuối cùng, quý quân của chúng ta, Subaki Band!

- YEAH!!!_cả nhóm Nyoko và Subaki đều hô lên

- Xin kính mời nhà sản xuất âm nhạc Alex lên trao giải cho các thí sinh.

—Sau khi trao giải—

Cuộc thi chính thức kết thúc. Chúng tôi không nghĩ ngợi thu dọn đồ đi về, nhưng ra đến cửa thì...

- Em ơi, cho anh xin chữ ký!

- Anh ơi, chụp hình với em vài tấm được không?

- Bắt tay với mình nữa!

- Kyaaa! Đẹp trai quá!

*chen lấn*ồn ào*hò hét*

Bảo vệ đang phải vật lộn với một đám người đang liên tục thả thính với bọn tôi. Bây giờ tôi mới biết cái gì là fan cuồng. Haizz, thật không thể tin nổi, phải chen lách lẫn trốn họ nguyên một buổi mới cắt được đuôi. Bỗng nhiên có một chiếc ô tô đen chặn đón chúng tôi, vì đang nguy cấp nên cả lũ không nghĩ ngợi liền nhảy lên luôn. Trong xe có một người phụ nữ ăn mặc lịch thiệp mỉm cười với chúng tôi

- Các bạn chính là FS? _người phụ nữ đó nói

- Đúng vậy!_đồng thanh
 - Xin tự giới thiệu, chị là Minh Nguyệt, chủ tịch của BFB Entertainment._chị Nguyệt nhẹ nhàng nói
 - A, bọn em thật thất lễ. Em là Hoài Anh, nhóm trưởng của FS!_Hoài Anh đưa tay ra bắt tay đáp lễ
 - Chào chị! Mong được giúp đỡ!_cả lũ đồng loạt cúi nhẹ người lễ phép
 - Mong được giúp đỡ! Chúng ta sẽ ký hợp đồng 3 năm trước đã, nếu sau này các em muốn đổi ý thì có thể rời công ty sau khi hết hạn hợp đồng. Đây là điều kiện, các em xem qua đi._chị Nguyệt lấy tập tài liệu từ trong cặp ra đưa cho Hoài Anh
 - Điều kiện rất tốt, nhưng em có thể đưa ra thêm một điều kiện nữa không ạ?_sau khi xem qua hợp đồng Hoài Anh đưa ra ý kiến
 - Được thôi, em cứ tự nhiên!
 - Trả lương theo công xuất làm việc của từng người thay vì trả theo hiệu quả của cả nhóm._Hoài Anh đề nghị
 - Đồng ý, chị muốn xem năng lực của các em thế nào! Vậy các em có thể ký vào hợp đồng luôn không_chị Nguyệt hỏi
 - Vâng!_đồng thanh
- Vậy là chúng tôi đã xong phần ký hợp đồng, chủ tịch nói là tuần sau có thể mở họp báo và ra mắt luôn. Có lẽ từ giờ sẽ bận rộn hơn rất nhiều. Hôm sau, chúng tôi lại đi học bình thường. Mọi thứ gần như đã êm xuôi cho đến khi Cường nói một câu làm mọi người rất sốc
- Tôi sẽ rời khỏi nhóm này, làm ơn đừng kéo theo cái ước mơ vớ vẩn này!_Cường nói với giọng hết sức cường ép

CÒN TIẾP...

17. Chương 17: Chúng Ta Là Bạn Mà

- CÁI GÌ???_cả lũ hét lên
- *túm áo* Ông đang nói cái quái gì thế hả?_Đăng tức giận túm lấy cổ áo của Cường
- Ông nghe rồi đấy. Tôi sẽ rời khỏi nhóm!_Cường trợn mắt nhìn Đăng đang túm lấy mình
- Ông...!
- Bỏ ra!_Cường giật tay Đăng ra rồi bỏ đi

Chuyện là sao chứ? Chính cậu ta là người thuyết phục tôi vào nhóm mà bây giờ ký xong hợp đồng rồi lại đòi rời khỏi là sao? Rốt cuộc là có chuyện gì khiến cậu ta thay đổi như vậy.

Từ sau lần đó, Cường không thèm để ý đến chúng tôi, nói đúng hơn là tránh mặt. Cũng sắp đến ngày debut rồi, vậy mà cậu ta vẫn không nói gì về việc đó.

—Nhà Hoài Anh—

- Bây giờ phải làm sao?_Linh căng thẳng hỏi
- Tôi cũng không biết nữa. Mà tại ông hết đấy Đăng, tự dừng câu lên làm gì cơ chứ!_Hoài Anh lắc đầu rồi quay sang trách móc Đăng
- Cái gì? Sao bây giờ bà lại đổ lỗi cho tôi? Chứ không phải tại bà đề nghị cái điều kiện hợp đồng vớ vẩn kia sao._thấy bị đổ tội nên Đăng tức giận

- Thôi. Xì tốp ngay lập tức! Bây giờ không phải lúc để hai người cãi nhau!_Thắng vội vàng nhảy vào ngăn cản

- Mà này. Tôi thắc mắc rằng có phải gia đình Cường xảy ra chuyện gì không, lúc ông ý thuyết phục tôi quên đi chuyện của chị Lan, tôi cảm thấy có gì đó bức xúc trong lời nói của ông._Khánh cất lời hỏi làm mọi người chợt giật mình nhận ra gì đó

- A, đúng rồi! Sao tôi lại không nghĩ đến có thể ông ý bị ép buộc bởi cái gia đình đó nhỉ_Nhi thốt lên

- Chính xác. Rất có khả năng đó!_Hoài Anh tiếp lời của Nhi và đắm chiêu suy nghĩ

- Khoan! Từ từ, tôi không hiểu cái gì cả. Giải thích chút đi_Khánh chú ý lắng nghe nhưng hầu như bộ não từ chối tiếp nhận thông tin

- Ông mới tới nên không biết. Tất cả thành viên trong FS đều được Hoài Anh kết nối lại với nhau, nếu nói về trải nghiệm cuộc đời thì không ai hơn được bọn này đâu. Gia đình nhà Cường rất phức tạp. Từ nhỏ, ông ý đã bị cả gia tộc chèn ép, chứng kiến cảnh mẹ và em gái mình bị bắn chết trước mặt mà chẳng làm được gì, Cường còn sống được vì gia đình đó thương hại. Bố của Cường, cũng chính là chủ tịch của học viện Noravel, để mặc cho người hầu đánh đập thoải mái rồi mới cứu ông. Quan hệ giữa ông ý và bố không hề tốt chút nào. Hồi đầu năm lớp 7, ông ý đã từng nhảy xuống từ sân thượng của khu nhà khối 7, may mà có Hoài Anh đỡ kịp, nếu không..._Hằng kể lại mà mặt trùng xuống ừ ừ kéo không khí trong căn phòng trầm xuống theo

- Có chuyện này sao? Vậy bây giờ phải làm gì?_Khánh lên tiếng làm cho không khí dịu đi

- Thì điều tra chứ sao nữa. Còn ba ngày nữa là debut rồi, phải nhanh chóng giải quyết vụ này thôi!_Hoài Anh quyết định

- Tuân lệnh!_đồng thanh

Ngày hôm sau, chúng tôi bắt đầu điều tra. Theo dõi từng hoạt động của Cường. Nhi nói không sai, có vẻ như cậu ấy bị đe dọa thứ gì đó từ gia đình mình. Mọi nơi cậu ấy thường đến đều có gắn camera giám sát, những nơi không có camera thì lập tức có người bám đuôi, mà cắt được đuôi thì lại có những tin nhắn liên tục gửi đến điện thoại.

- Thắng! Hack điện thoại của Cường đi_Hoài Anh nói nhỏ ra lệnh (t/g: mấy thím này đang theo dõi nên phải nói nhỏ ^^)

- Ok!_Thắng làm theo ngay lập tức

—30 giây sau—

- Cái gì thế này? Mọi người, xem xem, trong hộp tin nhắn đến của Cường..._Thắng bất ngờ kêu lên

-... “Con đang ở đâu?”, “Ta đã nói không được biến mất khỏi tầm mắt của mà”, “Con không quan tâm đến nó nữa sao?”. Mấy tin nhắn này là cái quái gì thế? Tất cả đều đến từ bố của ông_Hoài Anh đọc tin nhắn rồi nhăn nhó

- Ừm...Mà “nó” ở trong tin nhắn là cái gì?_Đăng thắc mắc

- Ngày mai thử hỏi ông ý xem sao. Bây giờ về thôi, 18h38 rồi đây_Hằng nhắc nhở

- Á chết, tôi còn phải vẽ truyện nữa, sắp đến hạn chót rồi. Bye! *kéo* Đi thôi!_Hoài Anh nhìn đồng hồ rồi cuống lên kéo Đăng đi về

- Vẽ truyện?... Thôi, về đi_Khánh định hỏi nhưng lại thôi

Chúng tôi tạm biệt nhau rồi đi về. Haizz, còn bao nhiêu điều tôi chưa biết về mọi người trong FS đây? Chắc từ giờ phải tìm hiểu nhiều rồi. Nhưng phải nói là Hoài Anh bả đa-zi-năng luôn, không gì là bả không làm được hết...Thôi bỏ đi

—Hôm sau—

- Cường! Ông có chuyện gì không thể nói với chúng tôi sao?_đang đi đến nhà ăn thì Cường bị Hoài Anh cùng mọi người gọi lại
 - Không liên quan đến các người!_Cường thẳng thừng nói rồi đi tiếp
 - Chính ông là người bảo tôi đừng có yếu đuối mà bây giờ thì ai mới là người yếu đuối hả?_Khánh lên tiếng
 - Không phải chuyện của mấy người
 - Có chuyện gì thì nói với bọn tôi đi, bọn tôi sẽ giúp ông. Chúng ta là bạn mà. Không phải sao?_Hoài Anh thuyết phục
- CÒN TIẾP...

18. Chương 18: Gia Đình (p1)

- Cứ cho là vậy đi. Thì các người làm gì được cho tôi?_biểu cảm của Cường có chút dịu đi
 - Ông không nói thì làm sao mà biết được._Hằng nói
 - Bà không hiểu được đâu!_Cường hét lên
 - Bình tĩnh chút đi. Nếu ông cứ giữ trong lòng thì ai có thể giúp ông được chứ?_Hoài Anh khuyên nhủ Cường
 - ...Tôi...
 - Cứ nói đi!_Hoài Anh dứt khoát
 - Thôi được rồi...
- ...“Y như cún, nghe lời Hoài Anh kinh khủng!”_là tất cả những gì đang hiện lên trong đầu Thắng, Khánh, Hằng, Đăng, Linh và Nhi
- Chúng ta được vào thẳng vòng chung kết...là do...bố tôi sắp xếp. Bây giờ, ông ta dùng nó để đe dọa tôi. Ông ta nói rằng nếu tôi ra mắt cùng mọi người thì ông ta sẽ công bố chuyện đó và khiến cho cộng đồng nghĩ chúng ta dựa vào thế lực chống lưng mà có ngày hôm nay. Không những thế, ông ta còn ép tôi rời khỏi nhóm để chuyên tâm học hành kế thừa sự nghiệp của ông. Cái chức chủ tịch học viện gì đó, tôi không cần, nhưng tôi cũng không thể ích kỷ cho riêng mình mà phá tan giấc mơ của mọi người. Ông ta thực sự rất quá đáng khi đối xử với tôi như thế, rồi còn cái gì mà phải tự hào vì mang trong mình dòng máu của gia tộc trong khi mà tôi lại mang họ của mẹ mình chứ. Không phải chính cái gia tộc đáng nguyên rủa của ông ta đã giết chết mẹ và em tôi hay sao. Bây giờ lại còn bảo tôi đi thừa kế cơ nghiệp, bộ ông điên rồi sao. Tại...
 - Thôi, dừng, dừng lại ngay. Kể thế là được rồi. Ông hơi bị lố rồi đấy. Tôi hiểu rồi, không cần kể nữa_thấy Cường nói nhiều vượt quá giới hạn của mình nên Hoài Anh nhanh chóng cắt ngang lời của cậu
 - Để tôi nói nốt. Mấy người muốn tôi nói cơ mà!_Cường bị ngắt lời nên cau gắt
 - Khỏi đi! Nhưng sao ông cần chịu đựng một mình chứ? Ông không tin tưởng chúng tôi sao? Không tự tin vào chính mình đến thế sao?_Đăng xen vào
 - Tôi không có ý đó...
 - Vậy thì còn phải lo gì nữa chứ. Chúng ta hãy cùng nhau giải quyết vụ này nào!_Hoài Anh hô lên
 - Oh!!!_đồng thanh

Cuối cùng cũng biết nguyên nhân của Cường rồi. Nhưng bây giờ bọn tôi lại phải thu xếp xử lý rắc rối về chủ tịch. Một lần nữa, cả lũ lại kéo nhau đến nhà Hoài Anh, thật không may vì hôm nay nhà bà ý có khách

nên cuối cùng cả lũ lại chạy sang nhà Đăng. Trời, cái gì thế này? Bọn họ(H.Anh và Đăng) không chỉ đối lập nhau về tính cách mà còn đối lập nhau về...gia cảnh.

- Nhà Đăng đây á?_Khánh thốt lên

- Đúng vậy! Bất ngờ quá hả?_Đăng cười

- Tôi...tôi cứ tưởng là nhà kho của nhà Hoài Anh...Nó thậm chí còn nhỏ hơn nhà tôi nữa

-...Ahahahaha~!_cả đám cười ầm lên

- Ông tưởng cứ được học trong Noravel là khá giả à? Tôi vào trường mình nhờ học bổng và một phần là được bố Hoài Anh giới thiệu vào đó._Đăng giải thích

-...

- Thôi được rồi, vào nhà thôi!_Hoài Anh hô to rồi kéo cả lũ vào trong

- Bây giờ bà có kế hoạch gì chưa Hoài Anh?_Hằng lên tiếng

- Chưa. Nhưng hãy thử gặp chủ tịch nói chuyện chút đi.*quay sang* Cường, vụ này ông lo được chứ?

- Được!

.

19. Chương 18-2: Gia Đình (p2)

——Ngày hôm sau——Tại nhà Hoài Anh——Thời gian đến buổi debut còn 2 ngày——

- Có tin vui nè!_Hoài Anh mở máy tính xem cái gì đó rồi hô

- Đâu? Tin gì vậy?_Thắng hóng nhanh nhất

- Chuyện gì vậy?_Nhi cũng hóng theo

- Tôi đã gọi điện xin phép chị Minh Nguyệt lập fanpage cho nhóm vào tối qua và đã được đồng ý, cũng được hỗ trợ tiền quảng cáo trang. Tôi đã đăng vài ảnh và trạng thái của mọi người. Mọi người lại đây xem kết quả này._Hoài Anh kể

.....

- Wow! Con số gì thế này?_Linh thốt lên

- 9,734,598 like và theo dõi á?! Chúng ta còn chưa ra mắt cơ mà?_Cường cũng không khỏi ngạc nhiên

- Tuy con số lớn thật nhưng không có gì đáng ngạc nhiên cả._Đăng thần nhiên nói

- Tại sao?_Hằng không hiểu hỏi lại

- Chà! Chẳng lẽ bà không biết cuộc thi này quy mô lớn thế nào à? Hoài Anh, cho tôi mượn máy tính chút._Đăng ra vẻ

- Đây!

- Cuộc thi mà chúng ta tham gia có tên chính thức là New Talent Music, có nghĩa là tài năng âm nhạc mới. Cuộc thi này được rất nhiều nhà đầu tư chú ý, có lẽ chủ tịch học viện là một trong số đó. Các đài truyền hình lớn trên cả nước đều góp phần vào cuộc thi này, tuy chúng ta chưa ra mắt cơ mà những người theo dõi cuộc thi không hề ít. Nhưng điều kỳ lạ là cuộc thi này trước giờ không hề có gian lận cho dù là nhà đầu tư lớn đi nữa, vậy tại sao có chuyện chủ tịch có thể làm cho chúng ta tiến thẳng vào vòng chung kết chứ?_vừa nói Đăng vừa gõ tên cuộc thi vào thanh tìm kiếm Google và cho cả lũ xem

-..._im lặng nhìn nhau rồi gật một cái

Như ngầm hiểu ý nhau, chúng tôi cùng nhau đi tới trường. Cường đã hẹn sẵn chủ tịch ở đó. Đến nơi, cái cảm giác bị camera theo dõi ở khắp mọi nơi làm tôi lạnh gáy. Thực sự tôi chưa từng gặp mặt chủ tịch bao giờ, cảm giác hồi hộp kinh khủng. Trước cửa phòng của chủ tịch, Hoài Anh bảo bọn tôi đứng chờ ở bên ngoài còn bà thì vào bên trong rồi đóng cửa lại.

- Chờ chút! Bà không sao chứ?_Cường bắt giắc kéo tay Hoài Anh

- Yên tâm._Hoài Anh bỏ tay của Cường ra rồi bước vào trong (t/g: đoạn này cứ như lính sắp ra trận ý nhỉ ~)

—Trong phòng chủ tịch—

- Em chào thầy! (t/g: đoạn này mình thấy nên gọi là thầy thay vì gọi là chủ tịch)

- Chào em! Có chuyện gì mà em lại muốn gặp tôi?_Ông Thịnh nói

- Thầy có thể cho em biết tại sao thầy lại giúp bọn em vào thẳng vòng chung kết không ạ?

- Tôi có nghĩa vụ phải nói với em sao?

- Vậy ít nhất, thầy có thể giải thích vì sao lại nói dối Cường chứ? Em đã liên lạc được với ban tổ chức, chính giám khảo lớn nhất-nhà sản xuất âm nhạc Ronlly Alex đã nói với em rằng điều đó hoàn toàn nhờ vào thực lực của chúng em.

- Tôi nói dối nó thì liên quan gì đến em?

- Tất nhiên là có. Cường là người bạn cũng như thành viên quan trọng đối với chúng em. Thầy đã có bao giờ quan tâm đến cậu ấy chưa? Thầy có biết vì chán nản với cuộc sống mà thầy ban cho mà cậu ấy đã muốn tự tử bằng cách nhảy từ tầng thượng xuống không? Nếu em không đỡ kịp thì cậu ấy sẽ ra sao? Thầy có bao giờ quan tâm đến cậu ấy, hay là thầy mặc kệ cậu ấy cô đơn tự vượt qua nỗi đau mất người thân? Nếu thầy muốn quan tâm cậu ấy, thì thầy phải tìm cách mở cánh cửa khóa chặt trong trái tim cậu ấy trước đi! Em không muốn quan tâm đến gia đình người khác nhưng em không thể đứng nhìn bạn em bị tổn thương!!! Em xin lỗi vì sự thất lễ này, em xin phép!_Hoài Anh bức xúc xả một tràng rồi lễ phép cúi đầu xin lỗi bước ra khỏi phòng

-..._ông Thịnh không thể cất lên lời, ông quá sốc vì không hề biết từ trước đến giờ con trai mình lại cô đơn đến thế, vốn dĩ ông không muốn con trai mình đau khổ nên mới tạo nên một bức tường giữa cả hai

—Bên ngoài phòng—

- Ông vào trong được rồi_Hoài Anh bước ra và nói với Cường

- Ừm!

CÒN TIẾP...

20. Chương 19: Họp Báo

Cường bước vào bên trong, chúng tôi định đứng nghe tiếp thì bị Hoài Anh kéo đi “Đi thôi, để cho hai người họ có không gian riêng”. Chúng tôi không phản đối lặng lẽ đi theo Hoài Anh ra khỏi trường. Cả bọn ghé vào quán cà phê gần đó chờ Cường, tất cả chỉ ngồi im lặng không nói một lời, đồ uống gọi ra cũng không đụng đến

—Văn phòng chủ tịch—

- Ta xin lỗi vì đã để con một mình, xin lỗi vì đã không quan tâm đến cảm xúc của con. Ta chỉ không muốn làm cho con ghét ta thêm thôi...

- Không. Chính những gì ông đã và đang làm mới khiến tôi ghét ông. Ông đã bỏ mặc mẹ và em tôi chết, thì sao lại cứu tôi làm gì? Để tôi luôn bị ám ảnh bởi ngày hôm ấy, ông có biết làm vậy là quá ác độc đối với đứa trẻ lên mười không?

- Ta xin lỗi vì đã không làm được gì cho mẹ con con. Ngày hôm đó, ta đã rất cố gắng để có thể cứu con. Con là hy vọng cuối cùng của ta

- Cố gắng? Ông nói cố gắng cái gì?

- Ta đã luôn giấu con điều này, thực ra...ta đã cắt đứt khỏi Văn gia rất lâu rồi. Ngày hôm đó, người được gọi là ông bà nội của con đã bí mật thuê người hạ thuốc mê ta và bắt cóc vợ cùng các con của ta. Khi ta tỉnh lại, trong căn phòng tối, ta cố gắng thoát được ra ngoài nhưng...không kịp nữa rồi, ta chỉ hy vọng có thể cứu con thoát khỏi chỗ đó.

-...

—Hôm sau—

- Chào buổi sáng, cả nhà! _Cường chạy vào lớp mặt hớn hờ hét lên

- Ch-chào...? Ai thế này? Cường đây á? Hình như tôi bị mộng du rồi, lớp trưởng của chúng ta bị làm sao ý _Ngọc ngồi ngay đầu lớp thấy vậy ngạc nhiên kêu la

- Cả lớp, chuẩn chiến đấu. Có kẻ giả danh lão đại(lớp trưởng) của chúng ta! _Hoài Anh hô to

- Ồ? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Mọi người đang tập kịch à? _Khánh vừa mới đến đã thấy cảnh cả lớp giơ đao kiếm lên(thực ra là bút và thước kẻ) định đánh nhau nên chẳng hiểu gì cả

Vụ gì vậy? Tự nhiên cả lớp muốn oánh nhau? Còn cái tên Cường kia nữa, hôm qua nhìn rõ là tâm trạng vậy mà bây giờ lại vui vẻ hớn hờ thế? Tôi thật không hiểu nổi mấy người này nghĩ gì mà. Haizz

~~ Bình tĩnh, là tôi mà, lớp trưởng của mọi người nè~ _Cường giải thích

- Chứng minh đi! _Hàng lên tiếng

- E hèm...HÀNG! BÀ ĐỪNG NGHIÊM KHẮC QUÁ ĐÁNG NHƯ THẾ! HOÀI ANH, KỲ THI NĂM NAY NHẤT ĐỊNH TÔI SẼ GIÀNH LẤY VỊ TRÍ THỨ NHẤT CỦA BÀ! CÒN MẤY BÀ NỮ, ĐỪNG SUỐT NGÀY LÈO ĐÈO THEO SAU TÔI!...Được chưa? _lấy hơi quát lớn để chứng minh rồi Cường hạ giọng xuống hỏi

-...Hahahahaahaaaa! Giờ bọn tôi tin ông rồi. Hahahaahaha..._cả lớp cười ầm ĩ

Cường bỗng nhiên thay đổi khiến cả trường xôn xao nguyên một buổi. Thấy cậu ta như vậy thì tôi cũng yên tâm rồi. Cũng nhờ vụ đó mà cả ngày hôm nay rất rất vui luôn, tại dạo này gặp phiền phức nhiều quá mà. Ngày mai là chúng tôi ra mắt rồi. Nghe chị Nguyệt nói là chúng tôi sẽ được quay MV và Album ra mắt, chúng tôi đã quyết định dùng bài hát mà chúng tôi hát trong vòng chung kết. Đến giờ tôi vẫn chưa thể tin được mình sắp trở thành một phần của thế giới showbiz. Tuy tôi nghe nói rằng nó không dễ dàng gì, nhưng giờ tôi không sợ gì cả, bởi vì tôi đã có những người bạn rất tuyệt vời mà.

Buổi họp báo bắt đầu, tôi thực sự rất hồi hộp khi cùng mọi người bước lên trước hàng chục ống kính. Bỗng có những bàn tay đặt lên vai tôi ầm ập đến lạ thường, những người bạn của tôi đang củng cố tinh thần lại cho tôi, điều đó khiến tôi cảm thấy vui và hạnh phúc, tôi thực sự cảm ơn ông trời đã ban cho tôi những người bạn tốt này. Tôi tự hỏi nếu tôi không được gặp họ, không được họ cứu rồi thì bây giờ tôi ra sao, nếu vậy có lẽ tôi sẽ cô độc và mất định hướng cả đời mất. Dù sao thì, thời khắc quyết định đó cũng đã đến, chúng tôi bước lên bục, phía trước mặt là hàng loạt ống kính đang chụp ảnh chúng tôi cùng với những lời phỏng vấn liên tục. Ngày hôm nay, chúng tôi chính thức trở thành những thần tượng âm nhạc.

CÒN TIẾP...

21. Chương 20: Con Đường Mới __ End

Sau buổi họp báo, lịch trình của chúng tôi kín mít. Hết quay MV, thì chụp ảnh, phỏng vấn. Album đầu của FS lên đến 12 triệu lượt nghe ngay sau 3 ngày phát hành và đứng đầu bảng xếp hạng quốc tế, phá kỉ lục trong giới Showbiz. Nhờ nó mà chúng tôi càng thêm bận việc. Nhưng, sự cố gắng và chăm chỉ của chúng tôi được đền đáp bằng mức lương khổng lồ, đúng như Hoài Anh đề nghị, mỗi người chúng tôi đều có số tiền lương khác nhau và bà ý là có nhiều nhất.

Cả bọn tranh thủ ngồi lại bàn bạc với nhau về chuyện nhà ở rồi quyết định sẽ mua một khu đất để xây nhà ở chung. Thiết kế ngôi nhà khá “đơn giản” và chi tiết nên mất tới 6 tháng mới hoàn thành. Tất cả đều đồng ý đăng ký tên sổ đỏ bằng tên Hoài Anh. Mỗi người một phòng, rộng đến mức 50 người cũng có thể nằm vừa trong đó. Ngôi nhà chính xác là một căn biệt thự to lớn. Có hai tầng, tầng một chỉ có phòng khách và bếp nên rộng thênh thang, cả lũ này ra ý tưởng mua các loại máy tập thể hình về để đó tập thể dục mỗi buổi sáng. Thực ra không gian dành cho phòng khách và nhà bếp chỉ chiếm 50% diện tích tầng 1, nửa còn lại là gara xe. Tầng hai chia thành 2 địa phận, bốn phòng nam bên phải, bốn phòng nữ bên trái. Trong mỗi phòng lại là một thiết kế riêng theo phong cách của mỗi người, phòng nào cũng có phòng tắm riêng. Chắc kiếp trước tôi tích đức nhiều lắm nên kiếp này tôi mới được hưởng phúc như vậy.

- Rồi, chúc mừng chúng ta có nhà mới. Và cảm ơn mọi người đã giúp đỡ người mới bọn em. Cạn ly!!!_Hoài Anh đứng dậy hô lớn

- Chỉ là nước ngọt thôi mà, sao bà làm quá vậy?_Đặng chọc ghẹo

- Thì tôi đang vui mà, vì vậy hôm nay tôi sẽ miễn cưỡng không gây sự với ông~!

- Em cứ nói quá, tất cả là nhờ công sức của các em nên công ty chúng ta mới thành công lớn như vậy._Minh Nguyệt vui vẻ nói

- Đúng đó đúng đó! Lần này nhờ có các em nên bọn anh mới được tăng 50% lương. Thật sự các em là thiên thần của công ty mình đó!_anh Lâm, quản lý của FS vui sướng nói

- Hehe! Mấy anh chị làm bọn em ngại đó_Linh phồng mũi cười

- Trời... Có ai khen bà đâu mà._Cường lắc đầu cười Linh

- Kệ tôi chứ. Hứ!_Linh phồng má dỗi

- Thôi thôi, hôm nay Hoài Anh với Đặng không cãi nhau mà hai người liền thể chỗ họ luôn hả_Hằng nhảy vào can

- Hahahahahaha.....!_đồng thanh

Vậy là ngày hôm đó cả đoàn đi chơi vui vẻ nhưng ngay hôm sau thì lại cắm đầu vào công việc. Chúng tôi vừa đi học vừa đi làm nên khá khó khăn, bù lại chúng tôi kiếm được số tiền lớn với độ tuổi này.

-----3 Năm Sau-----

Thời gian thấm thoát trôi qua. Cái 3 năm đó thật sự rất ngắn ngủi. Gần đây chúng tôi hạn chế công việc lại để ôn thi tốt nghiệp lớp 12. Thực ra, kỳ thi này chỉ làm cho có hình thức thôi, chứ với trình độ của học sinh trường này thì dư sức làm. Thời hạn hợp đồng cũng sắp hết, chúng tôi đã quyết định mỗi người sẽ đi theo con đường riêng của mình nên sẽ có một buổi liveshow chia tay các fan trong tháng 7 sắp tới. Cũng vì tin tức nhóm sắp giải tán nên các buổi phỏng vấn, chụp hình diễn ra liên tục làm cho lịch trình trong tháng 6 dày đặc. Chắc sẽ mệt lắm đây a

~Sau khi thi xong thì cả nhóm cắm đầu làm việc suốt ngày, tối về thì đưa nào đưa nấy mệt đứt hơi. Nhưng đây cũng là thời gian cuối cùng ở bên nhau nên chúng tôi sẽ tận hưởng nó.

- Tôi mệt quá~ có gì ăn không Hằng?_Thắng nằm phịch xuống ghế sofa kêu ca

- Ồ, đợi tí, tôi đang nấu. Ông đi tắm trước đi!_Hằng đáp lại từ phía nhà bếp

- Để tôi giúp bà một tay!_Linh từ trên tầng 2 chạy xuống lao thẳng vào bếp

- Thôi, bà ra ngoài ngồi xem tivi chính là đang giúp tôi đó. Bà có biết lần trước bà dành phần nấu ăn khiến cái bếp nó tan hoang thế nào không?_Hằng thở dài nhăn nhó

- Hề...vậy thôi.

——20 phút sau——

- Mời cả nhà ăn cơm!!!_đồng thanh

Cảm giác được ăn cơm cùng mọi người thật hạnh phúc. Lâu lắm rồi chúng tôi mới có thể ngồi ăn cùng nhau vì mỗi người có nhiều việc khác nhau nên thỉnh thoảng mới ăn cơm ở nhà. À, bố mẹ Đăng cũng đến đây sống nên bác gái hay dọn nhà giúp chúng tôi. Tôi thật sự, không muốn phải xa mọi người.

Sau buổi liveshow, cả chúng tôi và fan đều khóc, nhưng rồi sẽ qua thôi, họ sẽ lại trở thành fan của những thần tượng khác và quên đi chúng tôi. Tuần sau là mọi người phải chia tay rồi, cả nhóm rảnh rồi quá nên ngồi lỳ hết những gì mình đã làm được trong 3 năm qua ra xem

- Sau này mấy người định làm gì? Tôi sẽ đi Mỹ, trước khi tốt nghiệp tôi đã nhận được thư mời vào trường đại học Harverd. Sau này tôi muốn lập công ty của riêng mình._Đăng lên tiếng

- Hàn Quốc sẽ là điểm đến của tôi, vì ở đó vũ đạo là tuyệt nhất!_Nhi phát biểu

- Tôi tiếp tục sáng tác nhạc_Khánh nói ngắn gọn

- Tôi sẽ hoạt động solo_Cường

- Tôi cũng vậy_Thắng

- Đi Pháp! Tôi học quản lý ngôi sao_Hằng

- Tôi về Trung Quốc hoạt động_Linh

Mỗi người đi theo con đường riêng của mình. Tôi tự hỏi, không biết tương lai của chúng tôi sẽ ra sao. Nhưng dù sao đi nữa, chúng tôi sẽ mãi mãi, luôn luôn là những người bạn tốt của nhau.

- Này Đăng! Ông không định nói với Hoài Anh tình cảm của ông sao?_Tranh thủ lúc Hoài Anh đi rửa bát, cả lũ xúm lại thì thầm với Đăng

- Thôi, nhỏ gốc đó không hiểu được mấy vấn đề phức tạp này đâu...

Sau ngày chia tay, trong hộp thư email của mỗi người nhận được 1 tin nhắn “Ngày này 8 năm sau, chúng ta sẽ gặp lại”. Cô ấy luôn như vậy, luôn là người kết nối chúng tôi lại với nhau, Đỗ Hoài Anh.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-hien-uoc-mo>